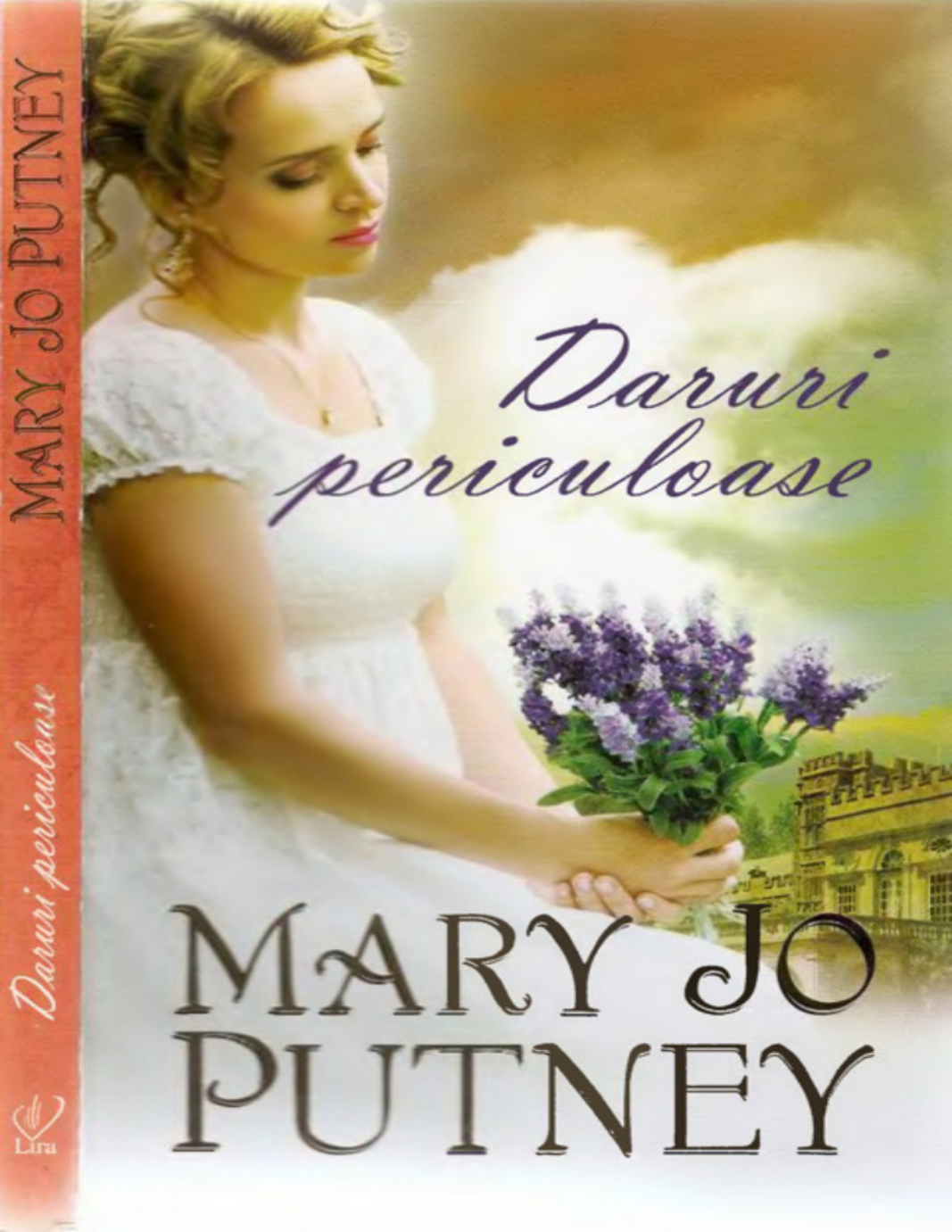

MARY JO PUTNEY

Daruri periculoase

Lira

Cuprins

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Observații

Dangerous Gifts

Mary Jo Putney

Daruri periculoase

Prolog

Notele lichide ale harpei plutiră pe aripile vântului, domoale ca un vis. Lordul zânelor asculta cu ochii închişi cum melodia se prelingea caldă în jurul lui. Harpista era o tânără muritoare care îşi cântase de multe ori notele obsedante în pădurea lui. Apoi, când frigul iernii o alungase din pădure, el îşi dăduse seama cât de satisfăcător ar fi fost dacă harpista ar fi devenit a lui. Atunci, ar fi avut mereu parte de muzică.

Primăvara, când ea se întorsese în pădure, el o studiase şi îşi pusese planurile la cale. Astăzi, avea să le transforme în realitate. Nerăbdător să înceapă, Ranulph al Pădurii deschise ochii şi porni spre poiana unde fata cânta la instrumentul ei cu o asemenea putere şi pasiune încât făcea frunzele şi razele soarelui să danseze.

La marginea poienii se opri în umbre pentru a-şi studia prada, pe Leah Marlowe. Fata şedea pe trunchiul unui copac prăbuşit, mângâind o mică harpă celtică de parcă i-ar fi fost iubit, degetele ei făcând să se nască o melodie care îţi sfâşia inima.

Firavă, cu pielea palidă şi părul lung, castaniu, drept, fata nu era o frumuseţe nici chiar după standardele muritorilor. Comparativ cu o domniţă din Tărâmul Zânelor, era de-a dreptul banală. Totuşi, exista o dulceaţă la ea, şi avea un dar magic pentru muzică. Urma să aibă acea dulceaţă şi acea magie pentru el. Seducerea ei avea să fie o sarcină uşoară, fiindcă era timidă şi singuratică. Poate, cu ceva noroc, reuşea să o aibă în bârlogul lui aurit chiar în acea noapte.

Zâmbi când se gândi la această perspectivă şi se pregăti să păşească în poiană.

— De ce nu laşi copila în pace?

Trezit brusc din reverie de o voce feminină aspră, Ranulph se răsuci în vreme ce mâna îi căzu pe mânerul sabiei. La vreo doi metri distanţă, o femeie de o frumuseţe nepământeană se sprijinea graţioasă de un stejar.

Era o zână, desigur, căci puţini muritori îl puteau vedea înainte ca el să li se dezvăluie. Dar tenul ei era întunecat, nu avea nuanţa palidă, ca de zăpadă, precum a celor de pe tărâmul lui, iar mătăsosul păr ca pana corbului plutea în jurul trupului bine proporţionat şi i se revărsa ca o cascadă până la călcâie. Veşmântul îi era la fel de exotic ca făptura, o ţesătură strălucitoare înfăşurată în jurul ei astfel încât să-i expună cât mai mult formele şi care îi lăsa dezgolit un umăr fără cusur şi braţele pline de zeci de brăţări din aur.

Privirea lui Ranulph o măsură apreciativ. Chiar şi după standardele zânelor, era uimitor de frumoasă.

— Cum te cheamă? N-am mai văzut niciodată o zână ca tine.

— Numele meu este Kamana. Zâmbi cu un amuzament felin. Mai mult ca sigur că n-ai văzut pe cineva ca mine pentru că nimeni dintre ai mei nu a călătorit niciodată atât de departe. Vin din cealaltă parte a lumii, din Hind.

— Din India, rosti Ranulph intrigat. Deci există zâne şi acolo?

— Zânele există peste tot, pentru că ne tragem din natură, nu din oameni. Kamana se aplecă să smulgă o crenguţă de sânziană, inflorescenţele ei zornăind muzical. Există diferenţe de la o zonă la alta, desigur. Muritorii din Hind ne reflectă pe noi, după cum englezii sunt asemenea vouă.

— Englezii, o corectă el.

— Cum doreşti, domnule. Frânse rămurica de sânziană, ceea ce făcu să se răspândească în jur un parfum de fân proaspăt cosit. Şi care este numele tău?

— Eu sunt Ranulph al Pădurii. Spune-mi, cum ai reuşit să ajungi atât de departe? Ai străbătut Tărâmul Zânelor?

Ea clătină din cap.

— Nu, pentru că aceasta este o cale primejdioasă, mai primejdioasă decât tărâmul oamenilor.

— Lumea muritorilor a fost, cu siguranţă, şi mai rea! exclamă el îngrozit. Întinderi atât de mari de deşert şi de ape ar fi letale pentru cineva din lumea zânelor.

— Am călătorit cu un transport de tufişuri şi flori adus aici de un englez care a locuit mulţi ani în Hind. Townley a umplut pe jumătate cala unei nave cu specimenele sale, lăsând să pătrundă lumina soarelui atunci când vremea a fost bună. A fost cam ca o grădină pentru mine, ceea ce mi-a permis să supravieţuiesc. Ochii Kamanei, într-o nuanţă ca aurul întunecat, la fel de unică precum toată fiinţa ei, se întunecară ca noaptea pură. Vreme de opt luni interminabile, am locuit în acel loc, în timp ce vasul a înfruntat vânturi şi a fost izbit de valuri. Aşa că ştiu cum este, probabil, iadul oamenilor!

Ranulph încuviinţă din cap, înţelegând foarte bine cât de cumplită putea fi o astfel de detenţie pentru cineva de pe Tărâmul Zânelor.

— Dar de ce ai întreprins o astfel de călătorie primejdioasă?

Ea ridică din umeri, veşmântul ei strălucind asemenea irizaţiilor de pe aripile unui fluture.

— Din curiozitate. De amuzament. Lumina licări din nou în ochii ei oblici. Din cauza destinului, poate, Lord Ranulph.

— Destinul, pufni el. Pe acest tărâm, noi ne facem propriile destine.

— Sau aşa credeţi, zise ea pe un ton criptic. În Hind, ştim că toate fiinţele dansează după cum le cântă ţesătorul pânzei, indiferent dacă recunosc asta ori nu. Privirea ei se îndreptă spre poiana unde fata încă mai cânta la harpa ei, neştiind că era observată. Copila cântă minunat.

— E foarte greu de crezut că este muritoare, fu el de acord.

Kamana îşi miji ochii.

— Bănuiesc că prin venele ei curge ceva sânge de zână. Vezi licărirea magiei când degetele ei ating strunele?

Blestemata de femeie avea dreptate. Iritat că ea observase ceea ce el nu văzuse, Ranulph spuse pe un ton abrupt:

— Indiferent de sângele ei, în curând va cânta doar pentru mine.

— Vrei să arunci o vrajă asupra ei? Kamana îşi arcui sprâncenele întunecate. În Hind, nu putem lega un muritor de noi decât dacă acesta acceptă să se afle sub puterea noastră.

— Aceeaşi lege este valabilă şi aici. Privirea lui posesivă se îndreptă din nou spre fată. O să-i ofer îndeplinirea celei mai arzătoare dintre dorinţele ei. Ea va accepta şi, în curând, va fi a mea.

Kamana se încruntă.

— Te faci de ruşine dacă înrobeşti pe cineva ale cărui forţe nici nu se compară cu ale tale. Nu este decât un copil.

— Va fi consoarta, nu sclava mea, spuse el răstit.

O vagă expresie de dezgust apăru pe chipul superb al Kamanei. Printre cei de prin părţile mele este considerat… vulgar să-ţi iei un muritor ca pereche. Oh, să te culci cu ei e foarte bine – chiar este o mare plăcere. Însă ca soţ sau soţie, întotdeauna ne alegem pe cineva asemenea nouă. Cu siguranţă, există zâne care să ţi se potrivească mai bine.

— Pe acest Tărâm al Zânelor sunt două tipuri de fiinţe – cele care trăiesc la curţi şi petrec împreună şi fiinţele solitare, asemenea mie. Se gândi la Love Talker[1], un alt singuratic, care îi fusese oarecum prieten până când afemeiatul ăla imbecil fusese exilat atât de pe Tărâmul Zânelor, cât şi din lumea muritorilor. Cu vocea sacadată, Ranulph continuă: Oh, sunt doamne la curte dornice să vină şi să împartă patul cu mine pentru o noapte sau două, însă nici măcar uneia nu i-ar trece vreodată prin minte să devină consoarta unui solitar.

Ştia acest lucru cu certitudine căci, nu doar o dată, invitase câte una dintre fermecătoarele doamne de la curte să-şi împartă viaţa cu el, şi i se râsese în nas.

În adâncul ochilor ei se zări o licărire de un auriu mai strălucitor. Apoi ea dădu aprobator din cap.

— La fel se întâmplă şi acolo unde locuiesc eu. Însă preţul ca un muritor să-i părăsească pe cei asemenea lui şi să se stabilească pe Tărâmul Zânelor este foarte mare.

— La fel sunt şi recompensele. Flutură nerăbdător din mână. Pleacă, Lady de Hind. Am o treabă de făcut.

Îi întoarse spatele şi păşi în poiană. Dar, în urma lui, auzi un râset, probabil cu o vagă urmă de batjocură în el.

Capitolul 1

Cu ochii închişi şi cu trupul mic legănându-i-se uşor, Leah plutea pe aripile muzicii ei, pierdută în ritmurile harpei. În muzică nu existau singurătate şi tristeţe, ci doar un abandon dulce.

Termină o baladă lungă şi îşi înclină capul suspinând. În curând trebuia să se întoarcă acasă, la realitatea mohorâtă.

Foarte aproape, cineva îşi drese glasul. Ochii ei se deschiseră brusc. Spre mirarea fetei, un bărbat de o eleganţă terifiantă stătea în picioare chiar lângă ea. Era incredibil de frumos, imaculatele sale haine londoneze neascunzând nimic din înălţimea trupului său.

Rămasă deodată fără grai, strânse harpa în mâini şi bolborosi:

— V… v-aţi rătăcit, domnule?

El se înclină, făcând un gest atât de adânc, încât pălăria pe care o flutură aproape că atinse iarba verde.

— Nicidecum. Am venit să te găsesc pe tine, Leah, şi am reuşit.

Părul lui era auriu, iar când îşi îndreptă trupul, ea văzu că ochii lui erau de un verde uimitor, adevărat, limpede.

Îşi strânse şi mai tare harpa la piept.

— De ce aţi dorit să mă găsiţi, domnule?

— Te-am auzit adesea cântând la harpă în pădurea mea, Leah. Datorită plăcerii pe care mi-a produs-o muzica ta, am venit să-ţi ofer un dar.

— Dar aceasta nu este pădurea dumneavoastră, spuse ea politicoasă. Acest pământ ţine de moşia Marlowe, aşa că îi aparţine tatălui meu, Sir Edwin Marlowe.

Străinul zâmbi, iar o lumină nesigură dansă în ochii lui.

— Există multe feluri de proprietate, Leah. Pădurea este a mea într-un fel în care nu-i va aparţine niciodată lui Sir Edwin.

— Nu v-am dat permisiunea de a mi vă adresa pe numele mic.

Se ridică ţinând harpa în braţe şi începu să se îndepărteze precaută.

— N-o să-ţi fac niciun rău, Leah, zise el de parcă i-ar fi citit gândurile. Vreau doar să-ţi îndeplinesc cea mai scumpă dorinţă.

Gura ei se strâmbă. Copil târziu al unor părinţi în vârstă, ştiuse că fusese o pacoste nedorită încă dinainte de a învăţa să meargă. Dacă ar fi fost drăguţă şi fermecătoare, poate ar fi câştigat inima părinţilor, dar fusese la fel de neatrăgătoare precum tapetul în culori şterse de pe pereţii din hol. Nu le pricinuise probleme şi, în replică, era tratată cu o politeţe nepăsătoare. Iar acest bărbat vorbea despre îndeplinirea celei mai dragi dorinţe! Voia să fie încântătoare şi iubită, însă nici măcar un gentleman din Londra nu-i putea dărui asta.

— Ah, dar pot, spuse el încet. Eu sunt Ranulph al Pădurii, un lord

de pe Tărâmul Zânelor. Poţi să-ţi dăruiesc o frumuseţe fără seamăn, încât toţi bărbaţii muritori să cadă în genunchi în faţa ta. Bogăţie, faimă, iubirea eroilor – poţi avea orice sau pe oricine îţi doreşti cel mai mult.

Ea se uită la el cu gura căscată. Era nebun – nu putea exista o altă explicaţie. Ori poate că ea doar visa.

— Nu este deloc un vis. Ranulph îi luă mâna dreaptă şi o ridică la buzele sale, depunând un sărut rece pe degetele încordate. Faptul că mă poţi vedea este un semn al magicului tău dar muzical. De obicei, doar vrăjitorii sau oamenii simpli de la ţară îi pot vedea pe cei de pe Tărâmul Zânelor, însă uneori aceştia pot fi văzuţi şi de artişti, şi de muzicieni.

Ea îşi trase mâna, începând să se întrebe dacă nu cumva, prin cine ştie ce minune, această întâlnire chiar era adevărată. Pădurea din jurul ei avusese întotdeauna o reputaţie stranie, iar sătenii evitau acea zonă. Leah venea să cânte în această poiană pentru că muzica din sufletul ei era mereu mai puternică aici.

— Dacă eşti un lord al zânelor, dovedeşte-mi!

El clătină trist din cap.

— Sunteţi atât de sceptici voi, muritorii moderni. Băgă mâna în interiorul hainei şi scoase o mică oglinjoară. Apoi i-o întinse, degetele lui trasând dâre luminoase. Uită-te cum ai putea arăta.

Leah privi în oglindă şi fu cât pe ce să leşine din pricina şocului. Imaginea era a unei tinere uimitor de frumoase. Părul ei subţire şi castaniu devenise o coamă din fire groase strălucitoare, cu şuviţe blonde parcă sărutate de soare, în vreme ce ochii ei banali, de un cenuşiu-verzui, aveau acum o nuanţă frapantă de verde. Pielea ei deschisă la culoare aproape că strălucea, iar trăsăturile îi fuseseră modificate până la atingerea perfecţiunii. Cu toate acestea, în mod straniu, chipul era tot al ei.

Imaginea tremură, şi apăru din nou Leah Marlowe cea obişnuită. Scoase un mic scâncet de protest la dispariţia acelei viziuni încântătoare.

Ranulph coborî oglinda.

— Poţi arăta astfel, Leah. Rosteşte doar cuvântul, şi vei putea să te duci la Londra ca o frumuseţe care va fi primită cu urale şi care îşi va putea alege unul dintre cei mai de seamă gentlemeni din Marea Britanie. Vei fi declarată cel mai pur diamant. Poate vei deveni ducesă, dacă asta este ce îţi doreşti.

— O asemenea frumuseţe ar fi irosită, pentru că părinţii mei nu m-ar duce niciodată la Londra.

Încercă să o spună pe un ton care să dea de înţeles că această privare n-o deranja.

— Să ştii că există mai multe moduri de a ajunge la Londra.

Cu un gest nervos, îşi dădu părul spre spate, sfâşiată între neîncredere şi realitatea palpabilă a împrejurimilor familiare. Mirosurile şi sunetele erau ale poienii pe care o cunoştea, iar acest Ranulph părea la fel de adevărat precum oricare alt om pe care îl văzuse vreodată.

El îi zâmbi.

— Sunt la fel de real ca tine, deşi în alt mod.

De asemenea, putea să-i citească gândurile, ceea ce, cu siguranţă, susţinea afirmaţia lui cum că era un lord al zânelor.

— Îmi vei da atât de mult doar pentru că ţi-a plăcut muzica mea? întrebă ea precaută.

El ridică obosit din umeri.

— Va trebui să-mi oferi şi o mică recompensă, atunci când voi veni să ţi-o cer.

Ea se uită în ochii lui şi, brusc, îl crezu că era ce spunea, deoarece exista ceva cu totul străin în acele profunzimi verzi. Ceva străvechi dincolo de cuvinte, deşi chipul lui era al unui bărbat aflat la prima tinereţe.

— Îmi vrei sufletul, zise ea pe un ton sec. Există poveşti despre zâne care fură sufletele oamenilor pentru că ele nu au aşa ceva.

El râse la fel de încântător ca un gentleman londonez, cu care şi semăna.

— Nu trebuie să creezi toate acele vechi poveşti. Nu am niciun interes să-ţi fur sufletul.

— Tu ai un suflet al tău?

— Chiar nu ştiu, rosti el gânditor. Cei asemenea mie trăiesc atât demult, încât nu mi-am pus problema asta. Însă te asigur că, şi dacă n-aş avea suflet, n-aş şti cum să îl iau pe al tău – şi cu atât mai puţin ce să fac cu el.

În mod ciudat, îl crezu, cu toate că această conversaţie era din ce în ce mai bizară.

— Dacă nu-mi vrei sufletul, ce doreşti de la mine?

El ridică din nou din umeri.

— Nu m-am hotărât încă.

Uşurată că avea un motiv întemeiat să-i refuze darul, spuse:

— N-aş putea fi niciodată de acord cu ceva din moment ce nu cunosc preţul care trebuie plătit.

Dădu să se îndepărteze, dar Ranulph îi prinse privirea.

— Când va veni vremea, îţi voi da de ales dintre trei lucruri. N-o să-ţi cer sufletul sau viaţa – îţi jur asta, zise el cu o deliberare calculată. Cu siguranţă, una dintre cele trei alternative va fi ceva ce vei putea oferi, fără regrete, drept răsplată.

Ea ezită, ştiind că ar trebui să plece, însă incapabilă să respingă ademenirea fascinantă a ochilor verzi. Străduindu-se să pară fermă,

rosti:

— Nu!

— Vei fi mai frumoasă decât poate fi exprimat în cuvinte, Leah, spuse el încet. Bărbaţii îţi vor oferi dragostea lor, bogăţia, devotamentul. Eroii îşi vor aşterne gloria la picioarele tale. Vei fi cea mai invidiată femeie din lumea asta.

Să fie iubită, nu singură. Să fie frumoasă. Se gândi la acea imagine minunată din oglindă şi îi veni să plângă tânjind după ea.

Văzând că se înmoaie, el spuse cu o voce mieroasă:

— Nu îţi cer să faci nimic diabolic, draga mea fată. Ne-ai binecuvântat pe mine şi pădurea mea cu muzica ta. Pur şi simplu, vreau să-ţi ofer o dovadă a recunoştinţei mele. Însă, conform legilor lumii mele, o zână nu poate să-ţi ofere un dar fără a primi ceva în schimb. Te asigur încă o dată, nu trebuie să-ţi pui zălog sufletul sau viaţa. Vei avea de ales dintre trei lucruri, Leah. Cu siguranţă, unul dintre ele va fi suficient de puţin important pentru tine cât să-l poţi oferi drept plată.

Ademenitor, ridică iarăşi oglinda. Frumoasa Leah se afla acolo, îmbrăcată în mătase şi-n dantelă, în loc de rochia şleampătă şi ponosită pe care o purta adevărata Leah. Se uită în ochii falsei sale imagini, încercând să găsească răul ori stricăciunea. Dar nu se văzu decât pe ea însăşi, fericită şi veselă, îşi trecu limba peste buzele uscate. Să fie încântătoare şi iubită…

Cu o bruscă pasiune nesăbuită, ştiu că îşi dorea dragostea cu orice preţ. Chiar dacă urma să aibă parte de ea doar pentru câteva zile, tot avea să fie mai bine decât pustietatea existenţei sale actuale. Trase anevoie aer în piept.

— Foarte bine, Lord Ranulph. Îţi voi accepta oferta de frumuseţe şi dragoste. În schimb, îmi vei da de ales dintre trei posibilităţi de a te răsplăti şi nu-mi vei cere viaţa mea muritoare sau sufletul nemuritor.

Zâmbetul lui fu orbitor, deşi dinţii îi erau mai degrabă… ascuţiţi. Ea sublinie în sinea ei faptul că pisicile aveau dinţii ascuţiţi – iar ea era înnebunită după ele. Încă îi era dor de bătrânul ei motan care murise iarna trecută.

Cu un licăr de lumină, un pumnal de argint se materializă în mâna lui. În timp ce ea deveni rigidă, el îşi tăie cu detaşare centrul palmei stângi. O linie stacojie apăru numaidecât. Înainte ca ea să poată da îndărăt, el o apucă de mână şi îi făcu o tăietură similară în palmă. Ciudat, cu toate că sângele începea să iasă prin tăietură, rana nu o durea. Mai degrabă se simţea precum gheaţa pe carnea dezgolită.

El îşi apăsă palma pe a ei.

— Carne peste carne, sânge peste sânge, o legătură a zânelor ia naştere.

Vocea lui era blândă, însă în ochii pătrunzători exista o lumină sălbatică, stranie.

Ea icni şi îşi smulse mâna.

— Ce fel de magie rea ai făcut?

Lord Ranulph zâmbi, din nou ca un sofisticat gentleman londonez.

— A fost doar o formalitate, draga mea fată. Îi luă mâna din nou, dar, de data asta, doar se înclină elegant deasupra ei. Nu vei regreta asta, Leah. Acum, du-te acasă şi bucură-te de binecuvântările magiei zânelor. Îşi îndreptă trupul şi arătă spre o pasăre cocoţată pe creanga unui copac aflat de cealaltă parte a poienii. Foarte curând, îţi vei lua zborul precum acea turturică.

Privirea ei urmări aripile care fâlfâiau în vreme ce pasărea se ridică în văzduh. O urmări până când dispăru din vedere, printre copaci, apoi se întoarse iarăşi spre Ranulph al Pădurii.

Acesta se făcuse nevăzut, lăsând în urma lui doar ceva la fel de relevant precum urma unui picior sau un fir de iarbă frânt.

Trase surprinsă aer în piept şi se lăsă să cadă pe trunchiul copacului prăbuşit. Vântul rece i se prelinse pe chipul încins. Oare lordul zânelor dispăruse sau nu existase niciodată?

Îşi privi mâna stângă, însă nu zări nici măcar o urmă a tăieturii. Lipindu-şi obrazul de lemnul mătăsos al harpei sale, îşi înclină capul şi închise ochii. Acea întâlnire fusese probabil un soi de vis. Aţipise şi visase despre o ofertă magică aducătoare de fericire. Copil fiind, avusese multe asemenea visuri fantastice cu ochii deschişi, cu toate că niciunul nu păruse atât de real.

Cu chipul încordat, se ridică încet şi îşi petrecu harpa peste umăr. Acum era mare deja şi ştia că fericirea nu venea cu simpla fluturare a unei baghete fermecate – sau cu tăietura unui pumnal magic.

Realitatea era că, în cele din urmă, avea să moştenească o independenţă confortabilă şi nu avea să îşi mai dorească niciodată nimic. Era o femeie norocoasă pentru că nu avea nevoie de un soţ, sau de copii, sau de o pasională dragoste romantică.

Fusese doar un vis.

*

Leah intră tăcută în conac şi se îndreptă către scări. Visul ei cu zâne o făcuse să întârzie, aşa că acum abia dacă mai avea vreme să se schimbe pentru cină.

Atunci, mama ei o strigă:

— Leah, dragă, vino aici, te rog!

— Da, mamă.

Leah îşi netezi cu o mână părul răvăşit de vânt şi îşi ascunse cât de bine putu harpa la spate. Părinţii ei îi aprobau talentul la pian, însă nu-i înţeleseseră niciodată ciudata pasiune pentru banala şi demodata harpă.

Instrumentul îl primise în dar de la un bătrân irlandez care fusese pădurarul tatălui ei până la moartea sa, iarna trecută. Melennan o învăţase să cânte. De asemenea, îi împuiase capul cu poveşti despre zâne, despre cum acestea iubeau muzica şi despre cum el însuşi îşi petrecuse cândva o noapte de vară ascultând melodiile sălbatice ale harpelor zânelor. Apoi încuviinţase din cap şi spusese că Leah avea acelaşi dar.

Amintirea o făcu să se relaxeze. Oare poveştile lui Melennan îi provocaseră acel ciudat… vis? Halucinaţie? Un lord al zânelor în pădure! Probabil era nebună.

Leah intră în camera de dimineaţă, unde mama ei stătea întinsă pe o sofa tapiţată cu brocart.

— Ai nevoie de ceva, mamă? De un şal, poate?

Lady Marlowe, cu părul cenuşiu şi cronic nehotărâtă, dar încă păstrând ceva urme ale frumuseţii fragile din tinereţe, îşi ridică privirea de la scrisoarea pe care o ţinea în mâini.

— Asta-i cel mai extraordinar lucru pe care l-am pomenit. Scrisoarea aceasta tocmai a venit de la verişoara tatălui tău, Lady Wheaton. Ea este una dintre naşele tale, ştii asta.

Leah încuviinţă din cap. Cu douăzeci şi unu de ani în urmă, înălţimea sa îi trimisese finei sale o elaborată cană de botez din argint. Asta fusese toată relaţia lor.

— Andrea vrea ca tu să i te alături la Londra pentru micul sezon. După cum ştii, este văduvă, şi s-a hotărât că ar fi amuzant să prezinte o fată în societate.

Leah icni.

— La Londra… eu? Eu… eu habar n-aş avea cum să mă port.

— Prostii, spuse mama ei pe un ton dezaprobator. Eşti foarte bine-

crescută şi eşti o fată foarte frumoasă. Vei avea un mare succes. Eu şi tatăl tău am discutat adesea că ar trebui să te ducem la Londra, însă…

Ridicarea ei din umeri fu o modalitate delicată de exprimare a faptului că un astfel de proiect fusese peste puterile ei.

Leah abia dacă remarcă, deoarece fu şocată de observaţia că era o fată foarte frumoasă. Dincolo de câte un suspin ocazional după ce studia înfăţişarea neatrăgătoare a fiicei sale sau de constatarea cum că era păcat că Leah moştenise trăsăturile familiei tatălui ei, Lady Marlowe păstrase întotdeauna tăcerea despre aspectul fiicei sale.

Cu voce slabă, Leah zise:

— N-am haine potrivite pentru a apărea în înalta societate.

— Vei avea nevoie de o garderobă nouă, desigur.
Andrea o va alege pentru tine. Lady Marlowe împături cu grijă scrisoarea. Din moment ce îţi vei lua doar puţine dintre hainele tale, nu-ţi va trebui mult să împachetezi. Poţi să pleci mâine-dimineaţă. Andrea abia aşteaptă să te întâmpine.

— Cum doreşti, mamă.

Încă năucită, Leah părăsi încăperea şi urcă scările, îndreptându-se spre camera ei. În… visul ei, Ranulph îi spusese că existau mai multe moduri de a ajunge la Londra. Era posibil să fi aranjat el această vizită?

Absurd!

Apoi trecu pe lângă o oglindă de perete, mare şi cu ramă aurită, care atârna în holul de la etaj, şi încremeni. Imaginea din oglindă era a acelei Leah fermecate pe care i-o arătase Ranulph. Însă acum se putea vedea în întregime. Părul ei era o senzuală coamă castanie-roşcată, iar silueta ei era micuţă, dar ispititoare, nu doar slabă.

Cu degete tremurătoare, atinse reflexia, aşteptându-se ca aceasta să dispară ca o oglindire într-un lac, însă nimic nu se schimbă. După cum spusese mama ei, era o fată remarcabil de frumoasă. Nu, mai mult de atât. Era chiar superbă. De o splendoare dureroasă, care făcea să îţi stea inima în loc. Chiar şi în acea rochie ponosită, arăta ca o prinţesă. Niciun bărbat nu va fi capabil să-i reziste.

Totuşi, după cum remarcase şi mai devreme, era încă ea însăşi. Fiecare dintre trăsăturile ei era, în mare, ca înainte, dar acum era rafinată până la perfecţiune. Tenul ei, care arătase întotdeauna foarte bine, era acum fără cusur. Banalii ei ochi cenuşii-verzui aveau acum o fascinantă nuanţă de verde – exact precum cei ai lui Ranulph al Pădurii.

Involuntar, îşi coborî încet privirea spre palma stângă. Cu un calm straniu, admise faptul că Ranulph fusese real şi că ea acceptase o înţelegere păgână. Ce urma să aibă de plătit când avea să vină sorocul? Deocamdată, nu conta. În vreme ce ochii ei se îmbătau cu noua înfăţişare, era foarte conştientă de faptul că tot ce primise avea

un preţ neştiut.

Se desprinse cu greu din faţa oglinzii şi se grăbi spre dormitorul ei aflat în aripa estică. De îndată ce închise uşa, se uită în propria oglindă, temându-se oarecum că avea să reflecte imaginea şleampătă de dinainte. Dar din oglindă o privi frumoasa Leah, reflectând şi râsul voios al lui Leah.

Exuberantă, puse jos harpa, apoi se răsuci prin cameră într-un dans nebun. Era frumoasă şi pleca la Londra, unde urma să aibă nenumăraţi admiratori, să se bucure de atenţie, apoi de dragoste şi să se mărite cu cel mai grozav dintre curtezani. Toate lucrurile la care râvnise în tăcere aveau să fie ale ei.

Încă râzând, deschise larg ferestrele batante şi se aplecă în afară.

— Păzea, Londra, sosesc!

Leah nu se aştepta la vreun răspuns, dar un „miau” scos parcă de o femeie se auzi de foarte aproape. Surprinsă, privi spre stânga.

Tolănită cu eleganţă pe creanga unui copac care creştea lângă fereastra ei, Leah zări o pisică magnifică, cu blană lungă şi neagră şi ochi aurii. Nu semăna cu nicio pisică pe care o văzuse Leah vreodată, dar se potrivea cu evenimentele zilei.

— Bună ziua, spuse Leah politicoasă. Eşti vreo pisică magică de pe Tărâmul Zânelor?

Pisica se strânse ca un arc, apoi făcu un salt uimitor, aterizând lin pe pervazul ferestrei. După aceea, îşi frecă obrazul de braţul lui Leah, torcând cu putere.

Leah mângâie spinarea pisicii. Splendida blană neagră era moale ca mătasea.

— Ce domniţă frumoasă eşti. Nu puteai fi altceva decât o domniţă.

Pisica îşi înălţă capul aristocratic şi o privi pe Leah cu uriaşii ei ochi aurii care păreau la fel de inteligenţi ca ai unui om. Leah clipi. Poate chiar era o fiinţă de pe Tărâmul Zânelor. Simţindu-se absurdă, întrebă:

— Te-a trimis Ranulph, să mă supraveghezi?

Scoţând un sunet dispreţuitor de felină, pisica sări de pe pervaz în camera lui Leah, traversă graţioasă covorul şi se urcă pe pat. Acolo, se încovrigă, devenind o minge de blană care adormi.

— Cu siguranţă ştii ce înseamnă să te simţi ca acasă, rosti amuzată Leah. Se aşeză pe pat, lângă pisică, şi începu s-o mângâie din nou. Mi-ar plăcea foarte mult să te păstrez, dar sunt sigură că ai deja o casă.

Totuşi, nu-şi imagina cine din împrejurimi putea avea o asemenea pisică rară şi, evident, valoroasă. Leah cunoştea fiecare animal aflat pe o rază de câţiva kilometri, şi nici măcar unul nu semăna nici pe departe cu această creatură încântătoare.

Pisica toarse în extaz când degetele lui Leah găsiră locul sensibil de sub bărbia ei. Leah întrebă:

— Cum să te numesc?

Pisica deschise ochii pentru un moment. În timp ce privirea ei o întâlni pe a lui Leah, un cuvânt se formă în mintea acesteia. Pe jumătate convinsă că avea să rostească Bediam[2], Leah întrebă:

— Te numeşti Shadow[3]?

Radiind de satisfacţie, pisica închise din nou ochii şi îşi vârî nasul sub magnifica sa coadă stufoasă. Leah era, cu siguranţă, gata să aleagă numele Bediam. Totuşi, fredona încântată în vreme ce îşi schimbă hainele pentru cină.

*

În dimineaţa următoare, haosul domnea la moşia Marlowe. Ranulph traversă domeniul şi îşi găsi refugiu în umbra unui gard viu ornamental, pentru a urmări pregătirile care se făceau cu ocazia trimiterii la Londra a domnişoarei Leah. Întâi, uriaşa trăsură pentru călătorii lungi ieşi greoaie din grajd. Apoi, un lacheu aduse afară un mic cufăr în care se aflau hainele tinerei domniţe. Ranulph fu încântat să constate că ea nu îşi lua multe veşminte – niciodată nu fusese impresionat de garderoba ei. Din fericire, aceasta avea să se îmbunătăţească la Londra. Şi, desigur, când ea avea să fie a lui, avea să o îmbrace în raze de lună şi-n mătăsuri de-ale zânelor.

Leah însăşi apăru, părând hărţuită şi puţin înfricoşată de faptul că îşi părăsea casa pentru prima dată în viaţa ei. În braţele ei se afla cutia în care îşi ţinea harpa. Pe urmele ei venea o servitoare mai în vârstă, care avea s-o însoţească la Londra şi, pe urmă, să se întoarcă acasă cu trăsura. În cele din urmă, apărură şi părinţii ei, care, aşa cum se cuvenea, îşi luară rămas-bun de la fiica lor.

Ranulph o studie înfometat pe Leah. Muritorii aveau o vitalitate extrem de seducătoare. Suplimentul de strălucire magică o făcuse cu adevărat încântătoare. Dar magia lui era limitată de faptul că ea încă nu era legată de el – nu putuse decât să perfecţioneze trăsăturile pe care ea le avea.

Când ea avea să fie pe deplin a lui, el avea să fie capabil să-i modifice aspectul după cum dorea. S-o facă înaltă, poate, sau voluptuoasă, sau s-o înzestreze cu părul blond-argintiu al unei regine a zânelor. Ar fi ca şi cum ar avea un harem personal. Poate ar fi făcut-o să aibă un lung păr negru care să se onduleze şi să danseze până la călcâiele ei. Cu toate că nu-i plăcuse niciodată părul brunet, ar putea fi o schimbare plăcută, dat fiind faptul că majoritatea zânelor aveau părul blond.

Leah tocmai era pe punctul de a se urca în trăsură, când o pisică neagră cu blana mare se prelinse pe lângă ea şi sări înăuntru. Leah scoase pisica. Aceasta fu din nou înăuntru înainte ca Leah să apuce a-şi îndrepta trupul.

Ranulph râse văzând bătălia care se desfăşura în faţa ochilor săi.

Pisicile erau nişte animale misterioase care circulau libere între lumea zânelor şi cea a muritorilor. Aceasta fusese evident atrasă de mirosul magiei.

Un lacheu prinse pisica, însă aceasta se eliberă într-o clipită din mâinile lui. După ce animalul fu scos din nou din trăsură, uşa fu repede închisă în urma lui Leah şi a servitoarei, pentru ca pisica să nu li se poată alătura. Aceasta execută însă o săritură magnifică, ajungând pe banchetă, alături de vizitiu.

Din moment ce pisica era dar hotărâtă să meargă la Londra, Leah cedă cu înţelepciune şi deschise încet uşa trăsurii. Creatura sări cu eleganţă înăuntru şi se făcu covrig lângă ea. Lady Marlowe sugeră că, dacă fiica ei chiar trebuia să ia acea *felină,* măcar s-o pună într-un coş. Leah zâmbi şi spuse că nu era necesar. Ranulph era mulţumit de discernământul şi de flexibilitatea ei – urma să se descurce de minune când el avea să o aducă în lumea zânelor.

Cu o opintire vitejească, trăsura se porni la drum. Cei doi soţi Marlowe şi servitorii care veniseră să-şi ia rămas-bun de la micuţa lor domnişoară se întoarseră la activităţile lor normale. Doar Ranulph rămase să privească în urma trăsurii care dispăru dincolo de cotitura aleii.

Simţi un val de tristeţe combinat cu o undă de nerăbdare. Pe toţi zeii, o dorea! Însă trebuia să aştepte, să-i dea răgaz să devină dependentă de puterea frumuseţii ei şi să se îndrăgostească nebuneşte de vreun bărbat muritor. Abia atunci avea să fie suficient de coaptă pentru a putea fi culeasă.

Dacă se mişca prea repede, risca s-o piardă. Îşi dăduse seama cu o zi în urmă că nu putea fi zorită.

Se gândi în treacăt la Lady Kamana. O creatură stranie, dar amuzantă şi destul de atrăgătoare în felul ei neobişnuit. Poate s-ar putea folosi de ea pentru a se distra în următoarele săptămâni, care aveau să fie foarte lungi. Însă ea părăsise pădurea – simţise momentul când aceasta plecase, la fel cum simţea tot ce se petrecea pe teritoriul lui. Mânată de dorinţa ei de a explora noul pământ, Lady Kamana putea fi oriunde.

Se întrebă ce-ar gândi despre ea celelalte fiinţe de pe Tărâmul Zânelor. Uneori, acestea puteau fi crude faţă de oricine era diferit de ele, iar el aflase asta pe pielea sa.

Ideea îi veni pe neaşteptate, în vreme ce se întorcea în pădure. De ce să nu plece el însuşi la Londra? Locul acela era o aglomerare de pietre şi de oameni, dar existau parcuri cu suficientă verdeaţă pentru ca vizita să i se pară suportabilă. Avea să o poată vedea pe Leah, dar şi alte privelişti. Trecuse mult timp de când fusese ultima oară la Londra.

Încercă să-şi aducă aminte când anume se întâmplase asta. Tipul acela Henry, cel cu şase neveste, fusese rege pe vremea aceea. De

atunci, oraşul trebuie să se fi schimbat foarte mult. Probabil nu în bine, dar totuşi o vizită ar fi interesantă şi ar umple orele în care nu avea nimic de făcut.

Avea să aştepte puţin înainte să plece. Intenţiona să-i dea timp lui Leah să se acomodeze. Cu puţin noroc, avea să fie pregătită pentru el mai curând decât se aştepta.

Cu paşi uşori, intră în adâncurile primitoare ale pădurii.

Capitolul 2

Cu Shadow în braţele ei, Leah coborî precaută din trăsură, în faţa imensei case din Londra a lui Lady Wheaton. Era după-amiază târziu, şi, după două zile petrecute într-un vehicul care huruia şi se hurducăia, se simţea extenuată şi deprimată. Era atât de departe de casă. De ce venise de bunăvoie printre străini? Ea şi însoţitorii ei îşi petrecuseră noaptea trecută la un popas pentru trăsuri, iar privirile pe care i le aruncaseră bărbaţii de-acolo fuseseră extrem de neruşinate. Cu toate că îi avea alături pe servitoarea şi pe vizitiul ei, îşi făcuse griji.

Abătută, o urmă pe servitoare pe trepte, apoi aşteptă să fie primite în casă. Când un majordom în vârstă deschise uşa, ea spuse:

— Eu sunt domnişoara Marlowe. Lady Wheaton mă aşteaptă.

Majordomul întâi căscă gura, apoi îşi scutură uşor capul, ca un câine după baie.

— Poftiţi, domnişoară, zise el recăpătându-şi controlul. Înălţimea sa doreşte să vă vadă imediat.

Cu pisica încă în braţele ei, Leah îl urmă grăbită pe servitor pe scări şi intră într-un budoar mic şi bogat decorat. O femeie frumoasă, înaltă, de vârstă mijlocie, stătea tolănită pe un şezlong tapiţat cu brocart, având în mâini o scrisoare şi un câine mic încovrigat la picioarele ei. Majordomul anunţă solemn:

— Doamnă, domnişoara Marlowe a sosit.

Lady Wheaton lăsă scrisoarea în jos şi îşi ridică privirea. Îmbrăcată după ultima modă, avea trăsături puternice, frumoase şi un aer autoritar.

Leah făcu o plecăciune cât de politicoasă putu cu o pisică destul de mare întinsă peste umărul ei.

— Bună ziua, Lady Wheaton. A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să mă invitaţi la Londra.

Preţ de o clipă, Lady Wheaton se holbă la ea cu acea expresie stupefiată cu care Leah începea să se obişnuiască deja, urmare a modificării înfăţişării ei. Apoi înălţimea sa se ridică şi se apropie, cu căţelul pe urmele ei.

— Ce încântătoare eşti! Mama ta a fost prea modestă atunci când te-a lăudat. O studie interesată pe Leah. Vei avea mare succes. Îţi garantez. Dar draga mea copilă… o pisică?

Leah, care începuse să se însufleţească văzând admiraţia femeii, se înroşi.

— Îmi cer scuze, doamnă. Shadow n-a acceptat să rămână acasă.

Naşa ei se încruntă.

— Nici eu, nici Rex nu suntem defel ataşaţi de pisici.

Rex se identifică printr-un lătrat ascuţit. Câinele ţopăi spre Leah, părând gata să pună pe fugă sau să mănânce invadatorul felin.

Shadow sări din braţele lui Leah şi se uită fix la Rex. Câinele se opri brusc. Apoi scheună şi se lăsă pe burtă, şi toate pornirile belicoase îi dispărură ca prin minune.

Pisica păşi spre el, cu privirea aţintită în ochii câinelui, până când nasurile lor se atinseră. După un moment în care scânci panicat, Rex scoase un soi de suspin şi se relaxă.

Shadow se îndreptă încet spre Lady Wheaton şi începu să se frece de gleznele ei, torcând zgomotos. Expresia iniţial dezgustată a înălţimii Sale dispăru aproape imediat.

— Este o creatură foarte prietenoasă, nu-i aşa? Se aplecă şi bătu uşurel pisica pe cap, de parcă Shadow ar fi fost un câine. Şi destul de frumoasă pentru o pisică.

Leah aproape izbucni în râs în timp ce o urmărea pe Shadow fermecând-o pe gazda ei.

Lady Wheaton îşi îndreptă trupul.

— Din moment ce Rex nu pare să obiecteze, presupun că nu-i nicio problemă să ţinem pisica aici, dar să nu-i permiţi să-mi zgârie mobila.

În mod cert, înălţimea sa nu ştia nimic despre pisici, altfel nu i-ar fi venit stupida idee că pisicile puteau fi dresate pentru a face ce vrei tu. Totuşi, Shadow nu zgâriase nimic deocamdată şi părea să ştie foarte clar pe cine trebuie să manipuleze pentru a obţine ce dorea.

Cu voce blândă, Leah spuse:

— Da, Lady Wheaton. Şi chiar este o pisică foarte cuminte.

— Zi-mi mătuşă Andrea, rosti Lady Wheaton cu căldură. Probabil eşti obosită. Vei dori să iei cina în camera ta. O să cer să ţi se trimită o tavă. Apoi trebuie să tragi un pui de somn bun, pentru că mâine ne vom duce la croitoreasă să-ţi comandăm garderoba. Săptămâna viitoare organizez balul de toamnă. Va fi ocazia perfectă pentru a te prezenta. Îi dădu încet ocol lui Leah. Stai să te vadă Lady Hill, spuse ea cu satisfacţie în glas. În tot sezonul de primăvară trecut a vorbit insuportabil de mult despre cât de frumoasă este fiica ei, Mary, însă tu o pui în umbră pe fata aceea. Să te prezint va fi un mare triumf pentru mine. Vei fi frumuseţea sezonului.

Un pic consternată, Leah o luă pe Shadow şi se retrase. Nu ştiuse că avea să fie folosită de mătuşa ei pentru a-i face în ciudă rivalei sale de multă vreme. Totuşi, presupuse că era o treabă inofensivă.

În timp ce se instală într-un dormitor foarte mare şi frumos aranjat, gândurile ei se îndreptară spre perspectiva mult mai plăcută a unei noi garderobe.

Lacheul o ajută pe Leah să se urce în trăsură. Cu un suspin, se prăbuşi pe bancheta din faţa mătuşii ei.

— Habar n-aveam cât de obositor este să fi în pas cu moda. Au

trecut deja trei zile de cumpărături şi de probe la care am fost ciupită şi împunsă cu acul. În vreme ce trăsura se puse în mişcare, privi pe fereastră. Pot să-mi scot vălul? Nu este foarte confortabil într-o zi atât de călduroasă.

— Aşteaptă până când ieşim de pe Bond Street, îi ceru Lady Wheaton. Nu vreau să risc să te vadă cineva în public înainte de marea prezentare de la balul meu. Îşi strânse buzele. În loc să te prezint în obişnuitul şir de întâmpinare, o să aştept până când vor fi sosit aproape toţi oaspeţii. Apoi, ne vom face o mare intrare coborând scările principale.

Leah îşi reprimă un oftat, deloc sigură că dorea să fie în asemenea măsură în centrul atenţiei, dar conştientă de faptul că era datoria ei să coopereze la planurile lui Lady Wheaton. Din fericire, începea s-o îndrăgească tot mai mult pe mătuşa ei cu limba tăioasă, dar cu inima generoasă.

— Foarte bine, mătuşă Andrea.

Încă plină de energie în ciuda timpului îndelungat petrecut la cumpărături, naşa ei spuse:

— Este vremea să începem a discuta despre potenţialii soţi. Desigur, există câţiva duci din familia regală, însă nu sunt de încredere. Vreau ceva mai bun pentru tine.

Slavă Domnului pentru asta! Până şi Leah ştia că ducii necăsătoriţi din familia regală erau graşi, de vârstă mijlocie şi veşnic plini de datorii. Şi, din câte dedusese din povestirile din ziare, nici nu erau foarte inteligenţi. Ea voia să se mărite cu un bărbat cu care să aibă ce discuta.

— N-aş vrea să fiu ducesă. Aş face de râs un asemenea rang înalt.

— Pur şi simplu ar trebui să pui mai mult preţ pe tine, draga mea, zise Lady Wheaton repede. N-am cunoscut niciodată o femeie frumoasă care să aibă atât de puţină încredere în ea. În relaţiile dintre sexe, frumuseţea unei femei înseamnă putere. Trebuie să te foloseşti de a ta pentru a obţine bogăţia şi siguranţa care îi asigură unei femei o viaţă confortabilă. Garantat, ducii din familia regală reprezintă alegeri proaste, însă există ducele de Hardcastle. Este mult mai frumos decât oricare dintre bărbaţii din familia Hanover şi îşi caută o a doua soţie. Sprâncenele lui Lady Wheaton se împreunară în timp ce continuă: Hardcastle e marele premiu la târgul burlacilor, dar mai este şi tânărul Lord Wye – l-ai putea cuceri chiar şi dacă doar pocneşti din degete. Cu un gest măreţ, demonstră cum trebuia făcut. Dacă îţi place genul militar, există Duncan Townley, care este un erou din Peninsulă şi moştenitorul titlului de viconte al unchiului său. Nu este cel mai grozav titlu sau cel mai bogat om, dar este extrem de arătos. Dacă îţi plac poeţii, e Lord Jeffers. Nu e atât de frumos ca Byron şi nici ca poet nu-i atât de bun, însă este mult mai bogat şi are un comportament

mult mai civilizat.

Înainte ca naşa ei să poată continua, Leah rosti alarmată:

— Bine, dar care sunt bărbaţii *agreabilii* cu siguranţă calitatea asta este extrem de importanţă atunci când îţi alegi un soţ.

— Când averea este suficient de mare, nu prea mai ai nevoie să-ţi vezi soţul după ce i-ai făcut moştenitori. O soţie care şi-a făcut datoria faţă de familia soţului ei are parte de o libertate enormă, zise Lady Wheaton fluturând nepăsătoare din mână. Să continuăm! La fel de important ca a şti cine este eligibil e să ştii cine nu este. Sub nicio formă nu poţi accepta să dansezi cu următorii…

Tot restul drumului, înălţimea sa pomeni mai multe nume şi descrieri picante ale virtuţilor sau ale defectelor fiecărui gentleman ce reprezenta un potenţial partener matrimonial. Până să ajungă la reşedinţa Wheaton, pe Leah o durea capul zdravăn. Se duse direct în camera ei şi se trânti pe pat.

Shadow, care urmărise de la fereastră derularea întâmplărilor de pe stradă, sări pe duşumea şi se apropie de Leah ca să i se alăture pe pat. Leah strânse pisica în braţe, recunoscătoare pentru compania fără pretenţii. Într-un oraş ciudat şi năucitor, avea uneori senzaţia stranie că Shadow era îngerul ei păzitor.

Însă, chiar mai mult decât avea nevoie de pisica ei, avea nevoie de muzică. Privirea i se îndreptă către harpa care stătea tăcută în cutia ei de lângă şifonier. Nu mai cântase de când sosise la Londra – pur şi simplu, fusese prea obosită. Poate, după cină… Nu, fir-ar să fie! Un maestru de dans venea să se asigure că Leah era expertă în toate dansurile la modă.

Suspină, iar ochii i se închiseră încet. Peste numai câteva zile, avea să fie prezentată înaltei societăţi. Apoi avea să fie frumuseţea sezonului, iar tot acest efort avea să fi meritat.

*

Monique, servitoarea franţuzoaică a lui Lady Wheaton, făcea ultimele retuşuri la coafura lui Leah când însăşi înălţimea sa apăru în dormitorul fetei.

— Sala de bal este plină şi aproape toţi bărbaţii de pe lista mea de pretendenţi dezirabili au sosit. A venit vremea să-ţi faci marea intrare, Leah. Lady Wheaton zâmbi, cu ochii dansându-i în cap. Toată săptămâna trecută am lăsat să-mi scape aluzii despre cât de frumoasă este fina mea, aşa că toată lumea este înnebunită de curiozitate. Ridică-te şi lasă-mă să te privesc.

Leah se ridică ascultătoare, iar naşa ei îi examină ţinuta, ochilor ei vigilenţi nescăpându-le nimic.

— Sunt sigur că te vei descurca de minune, copilo. De minune.

— S-ar putea să leşin, spuse Leah cu glas slab.

— Prostii. Uită-te la tine! Lady Wheaton o trase pe Leah spre

oglindă. Eşti un războinic gata de luptă, îmbrăcat în armura frumuseţii pentru a da marea bătălie a sexelor.

— Am crezut că am venit la Londra pentru dragoste, nu pentru război.

Apoi Leah îşi văzu imaginea în oglindă şi icni, toate celelalte gânduri fiind uitate. Părul ei roşcat fusese aranjat într-o irezistibilă învăluire de bucle strălucitoare prinse pe alocuri cu câte un pieptăn de aur. Într-o modernă rochie decoltată a cărei fustă era acoperită de un voal străveziu plin cu briliante, arăta ca o superbă prinţesă a zânelor.

Acest gând o făcu să se înfioare. Într-un fel, chiar *era o* prinţesă a zânelor – sau poate o păpuşă a zânelor – aranjată pentru a fi pe placul unui lord al zânelor. Privirea ei măsură reflexia din oglindă. Trebuia să-i acorde credit lui Lord Ranulph – când avea să vină să-şi ceară recompensa, ea nu avea să poată pretinde că el nu îşi respectase partea lui de înţelegere. Păr strălucitor, ten perfect, ademenitoare siluetă de silfidă – primise frumuseţe din plin.

Se uită la Shadow care stătea ghemuită, privind-o. Ochii aurii ai pisicii păreau să se uite la ea călduros şi aprobator. În mod absurd liniştită de expresia pisicii, Leah spuse:

— Sunt gata, mătuşă Andrea.

Braţ la braţ, cele două femei părăsiră dormitorul lui Leah şi coborâră scara cotită, spre vestibulul care dădea în sala de bal plină cu flori. Leah se simţea ca şi cum trecea prin vadul unui râu de sunete reprezentate de vuietul conversaţiilor care se ciocneau precum notele energice scoase de nişte muzicieni.

Când ajunseră pe la jumătatea scării, capetele începură să se întoarcă spre Leah şi spre naşa ei. Tăcerea se lăsă ca un val care trecu din vestibul în sala de bal. Un bărbat rosti cu respect „Cerule!”, în vreme ce un altul exclamă: „Este, într-adevăr, o zeiţă!”

Oaspeţii din sala de bal începură să se adune în hol. Înaintea ochilor măriţi de uimire ai lui Leah, locul de la baza scărilor se umplu cu oameni, privirile acestora fiind aţintite asupra ei. Cele mai multe expresii erau de admiraţie stupefiată, însă ici şi colo, femei cu buzele strânse îşi analizau cu ciudă noua rivală.

Leah încremeni, dorindu-şi să o ia la fugă înapoi pe scări, însă presiunea strânsorii lui Lady Wheaton o făcu să continue coborârea.

— Ţi-am spus, şopti triumfătoare naşa ei. Uită-te la ei! Până la sfârşitul lunii, o să fi logodită, fata mea.

Ajunseră la baza scărilor şi fură instantaneu înconjurate de bărbaţi cu ochi avizi şi cu inimi pline de dorinţă.

— Vă rog să mă prezentaţi, Lady Wheaton! ceru un individ înalt şi greoi.

De lângă el, un gentleman emoţionat zise cu accent franţuzesc:

— Un dans, *mademoiselle,* trebuie neapărat să-mi rezervaţi un dans.

Un tânăr bărbat cu ochii mari strigă:

— Îţi cer mâna pentru a mă căsători cu tine, scumpa mea zeiţă. Te voi face contesă de Wye.

Alte cereri, alte pretenţii se năpustiră spre ea. Leah simţea dorinţa izvorând din bărbaţi precum o fierbinţeală animalică. Erau înalţi, puternici, apropiindu-se precum o haită de lupi…

„Tu ai vrut să fi admirată." Cuvintele se formară în mintea ei, uşoare şi ironice. Lord Ranulph o urmărea, poate, în vreun mod ciudat, caracteristic zânelor?

Uşoara tachinare a gândului o întări. Ei bine, *dorise* admiraţie. Avea doar nevoie de timp pentru a se acomoda cu atât de multă atenţie. Primul val de panică se retrăgea deja.

Lady Wheaton începu să facă prezentările şi să repartizeze dansurile protejatei sale. Leah era mai mult decât dornică să o lase pe naşa ei să se ocupe de asemenea lucruri. Ea îşi folosea propria energie pentru a-şi păstra mintea limpede. Păcat că nu participase niciodată la un bal înainte, când avusese o înfăţişare obişnuită, ştearsă. Dar, desigur, cu înfăţişarea ei ştearsă, n-ar fi fost invitată nicăieri.

După toată agitaţia prezentărilor, fu încredinţată primului ei partener de dans, Lord Wye, tânărul bărbat care o ceruse virtual în căsătorie înainte de a-i fi aflat măcar numele. Acesta era unul dintre curtezanii dezirabili descrişi de Lady Wheaton, ceea ce însemna că era posesorul unei averi colosale şi al unui titlu impresionant.

Din păcate, nu era deloc vorbăreţ din fire. În timpul dansului, nu făcuse decât să se holbeze cu adoraţie la Leah. Bănuia că nu era mai în vârstă decât ea. Se simţea sfâşiată între empatia pentru timiditatea lui şi amuzamentul stârnit de felul cum se înroşea ori de câte ori ea se aventura să facă un comentariu. Zâmbetul pe care i-l adresă la sfârşitul cadrilului îl reduse la o bâlbâială incoerentă.

Următorul ei partener, ducele de Hardcastle, avea o exprimare mai coerentă. Avea în jur de 35 de ani, era văduv şi un om de lume care se afla în fruntea listei lui Lady Wheaton. Era un bărbat frumos, şi făcu comentarii spirituale ori de câte ori derularea dansului îi aducea unul lângă altul. Una peste alta, era un posibil soţ bun, doar că privirea lui fierbinte şi înfometată părea să o dezbrace până la piele.

Totuşi, deşi Hardcastle îi stârnea o oarecare nelinişte, simţi strălucirea triumfului la gândul că el o dorea. Nimeni nu o dorise vreodată pe Leah cea ştearsă.

Ea făcu o plecăciune la sfârşitul dansului.

— Mulţumesc, alteţă. Sunteţi foarte amabil.

— Amabilitatea n-are nimic de-a face cu asta. Ochii lui cu pleoape grele o studiară cu o intensitate mistuitoare. Pe curând, domnişoară Marlowe.

O conduse înapoi la Lady Wheaton, care profită de intervalul

dintre dansuri pentru a le-o prezenta pe Leah unora dintre cele mai puternice femei care conduceau societatea londoneză. Leah îşi revenise suficient din nervozitatea de mai devreme, astfel încât reuşi să zâmbească, să facă reverenţe şi să rostească formulele de prezentare fără să se bâlbâie.

Evoluţia ei fu urmată de comentarii aprobatoare de genul „Ce maniere frumoase are fata asta" şi „Îţi face cinste, Andrea".

Leah era tentată să râdă. Ea doar punea în practică politeţurile învăţate de orice copil în şcoala primară, însă, cu toate astea, unele dintre femeile acelea reacţionau ca şi cum comportamentul ei era nefiresc. Asta însemna fie că marile frumuseţi erau de obicei lipsite de maniere, fie că Leah era apreciată pentru buna-cuviinţă mai mult decât ar fi fost o fată mai puţin frumoasă.

Până la sfârşitul acelei seri lungi, ajunsese să se bucure de fiecare fărâmă din admiraţia care îi era adresată. Lady Wheaton avea dreptate – asta însemna putere. Privirile calde erau ca un balsam după o viaţă întreagă în care fusese ignorată. Cele mai simple remarci pe care le făcea Leah erau salutate cu râsete, de parcă ea ar fi fost deosebit de spirituală. Fiecare zâmbet al ei era primit ca un dar preţios. Dansurile cu ea erau căutate ca şi cum ar fi fost Sfântul Graal.

Devenise frumoasa societăţii – şi era încântată de asta.

Capitolul 3

După două săptămâni de activitate socială, Leah era universal recunoscută drept „frumuseţea sezonului”. Fuseseră livrate atât de multe flori, încât fiecare cameră de la reşedinţa Wheaton era înmiresmată. Ea începuse să facă o colecţie cu poeziile care îi fuseseră trimise. Jumătate dintre ele proveneau de la Lord Jeffers, un adorator care era poet de curte şi burlac eligibil. După cum spusese Lady Wheaton, nu era un poet la fel de bun precum Byron, însă omul avea o întorsătură frumoasă de frază.

Odihnindu-se în camera ei înainte de a începe să se pregătească pentru balul de la faimosul palat al ducelui de Hardcastle, Leah zâmbi citind ultima realizare trimisă de Lord Jeffers, apoi o dădu deoparte. Poetul era încântător, dar îndrăgostit mai degrabă de ideea de dragoste decât de ea.

Se relaxă în fotoliul cu rezemătoare pentru cap, apreciind acea perioadă de pace şi linişte. Fuseseră prea puţine asemenea momente în ultimele două săptămâni.

— Este foarte incitant să fi o frumuseţe, Shadow, însă nu m-am îndrăgostit încă, spuse ea oftând. Nici măcar n-am întâlnit pe cineva de care să *vreau* să mă îndrăgostesc. Este ceva în neregulă cu mine?

Pisica întoarse capul spre Leah, ca şi cum o asculta cu adevărat. Un gând se născu în mintea lui Leah: „Încă n-ai întâlnit bărbatul potrivit”.

Leah nu mai era surprinsă de asemenea incidente. Dacă, după cum se ştia, toate pisicile erau fermecate, ea era pe jumătate convinsă că Shadow fusese trimisă de Lord Ranulph ca un soi de gardian. Dacă vrăjitoarele aveau animalele lor, zânele de ce să nu aibă?

O urmă de dezgust trecu prin mintea lui Leah. Îi zâmbi pisicii care îşi flutura iritată coada stufoasă.

— Consideri că acest gând este insultător? îmi pare foarte rău.

Se duse să-şi ia harpa din cutia sa, apoi se aşeză din nou şi îşi trecu degetele peste strune. Notele familiare o făcură să zâmbească de plăcere. Se instală comod pentru a cânta de-adevăratelea. Degetele îi erau puţin înţepenite, dar îşi recăpătară rapid mobilitatea.

Păru să fi trecut doar o clipă până când intră Monique. Camerista rosti scandalizată:

— *M’zelle* ar trebui să vă îmbrăcaţi deja pentru bal!

Leah dădu să protesteze că voia să-şi petreacă seara cântând, dar se opri. Venise la Londra ca să găsească dragostea. Urma să aibă vreme pentru muzică mai târziu.

Dansul se încheie, iar ducele de Hardcastle se înclină pentru a săruta mâna lui Leah.

— Valsaţi minunat, domnişoară Marlowe. Dar, desigur,

dumneavoastră sunteţi minunată în toate privinţele.

Roşie la faţă fiindcă făcuse un efort rotindu-se în dans, Leah îşi plecă graţioasă capul.

— Pentru a dansa bine vals este nevoie de un partener bun.

Gura ducelui se arcui într-un zâmbet ca de prădător.

— Sunteţi la fel de spirituală pe cât sunteţi de încântătoare.

Nu fusese nimic foarte spiritual, însă Leah se obişnuise deja cu asemenea reacţii exagerate. Ducele puse mâna ei înmănuşată pe braţul lui şi continuă:

— Este foarte cald în sala de bal. Haideţi în grădina mea să respirăm puţin aer proaspăt.

Leah ezită. Acesta venise la reşedinţa Wheaton de câteva ori, întotdeauna îi solicita câte două dansuri la fiecare eveniment, iar o dată o scosese la plimbare. Mătuşa Andrea îi spusese că, în cluburi, se făceau pariuri că Leah avea să fie următoarea ducesă. Leah nu era sigură ce simţea în privinţa aceasta. Hardcastle era un personaj impresionant şi, cu siguranţă, o partidă strălucită, însă el o făcea în continuare să se simtă nervoasă în preajma lui. Trebuia să-l cunoască mai bine.

— Mi-ar plăcea să respir nişte aer proaspăt, alteţă, în vreme ce el o conducea prin aglomerata sală de bal, Leah îi studie pe ceilalţi oaspeţi. Îşi imaginase că, la Londra, avea să se împrietenească rapid cu alte tinere femei, aşa cum făcuse acasă, dar acest lucru nu se întâmplase. Fetele cu adevărat drăguţe erau geloase, iar cele care arătau acceptabil o evitau. Amintindu-şi de zilele ei serbede, bănuia că acestea credeau că ea era interesată doar de găsirea unui termen de comparaţie pentru frumuseţea ei. Acest gând o întrista. Nu se gândise că frumuseţea avea drept consecinţă lipsa de prietene.

Privirea ei se opri asupra unei tinere femei frapant de frumoasă, cu părul auriu. Era aproape de vârsta lui Leah şi, în loc să se încrunte la ea, îi adresă o tentativă de zâmbet. Leah dădu să-i zâmbească la rându-i, însă îşi dădu seama că blonda avea ochii de un verde intens. Exact ca ai lui Lord Ranulph şi ca ai ei înseşi.

Hardcastle făcu o remarcă, iar Leah îşi întoarse repede privirea de la femeia cu ochi verzi. Oare era o zână sau o altă muritoare care făcuse o înţelegere diavolească? Leah îşi dădu seama că nu dorea să cunoască răspunsul.

În timp ce orchestra începea din nou să cânte pentru un alt dans, ducele o conduse pe Leah prin uşile franţuzeşti. Alte câteva cupluri se aflau pe terasa din piatră, perfect vizibilă din sala de bal, aşa că nu i se păru necuviincios să îl însoţească.

Însă când el o îndrumă spre treptele care duceau în grădina întunecată, Leah se opuse.

— Naşa mea mi-a spus că nu trebuie să rămân niciodată singură cu

un bărbat.

Sprâncenele lui se ridicară nerăbdătoare.

— Eu nu sunt un *bărbat.* Sunt ducele de Hardcastle. Lady Wheaton ar fi întru totul de acord.

Înainte ca Leah să poată protesta din nou, ajunseseră deja pe o alee pietruită care ducea în inima imensei grădini. Era plăcut să fi înconjurat de copacii întunecaţi şi umbroşi şi de parfumul plantelor care creşteau, în loc să te afli printre oaspeţii flecăritori de la bal şi trupurile lor asudate. Leah se relaxă, bucurându-se de aerul răcoros şi de faptul că era însoţită de unul dintre cei mai importanţi lorzi ai Angliei. Această scenă ar fi fost de neimaginat cu o lună în urmă.

— Grădina dumneavoastră pare încântătoare, alteţă. Mi-ar plăcea s-o văd cândva, la lumina zilei.

— Când doriţi, draga mea domnişoară.

Vocea lui avu ceva ciudat, dur.

Aleea mărginită de copaci dădea într-un spaţiu deschis. Cu toate că noaptea era fără lună, stelele luminau suficient pentru a se zări contururile unei statui de marmură aflate în mijlocul unei fântâni arteziene molcome. Leah îşi miji ochii pentru a vedea statuia mai bine, apoi se îmbujoră, încântată că era întuneric. Sculptura părea să reprezinte o femeie goală îmbrăţişând cât se poate de indecent o lebădă.

Hotărându-se că încălcase suficient de mult regulile bunei-cuviinţe, spuse:

— Vă rog să mă conduceţi înapoi, alteţă. Începe să-mi fie frig.

— O să vă încălzesc eu.

Nota dură pe care o desluşise mai devreme era mai accentuată acum, şi, brusc, braţele lui ajunseră în jurul ei, iar buzele lui le striviră pe ale ei. Când încercă să protesteze, limba lui groasă se strecură printre buzele ei.

Ea se sufocă, simţind cum i se face rău. Îşi propti mâinile în pieptul lui şi îl împinse, însă reuşi doar să se desprindă din revoltătorul sărut.

— Alteţă, vă rog! V-aţi pierdut cu firea.

— Asta numai din cauza ta, scumpa mea, rosti el cu glas răguşit. Mâna lui coborî şi o strânse de fese, apăsând-o cu putere de trupul lui fierbinte şi obscen de umflat. Eşti cea mai fascinantă creatură pe care am văzut-o vreodată. Mă faci să înnebunesc de dorinţă.

Şocată de intimitatea nedorită, ea se răsti:

— Asta nu-i vina mea!

Încercă să scape din nou, însă el îşi menţinu strânsoarea. Una dintre mâinile lui bâjbâi până îi cuprinse pieptul. Ajunsă aproape în pragul isteriei, ea gâfâi:

— Daţi-mi drumul sau o să ţip!

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai agita atât, zise el

nerăbdător. Nu te-aş seduce în propria grădină dacă intenţiile mele n-ar fi onorabile.

Înainte ca ea să poată spune că asta nu era seducţie, ci viol, gura lui o strivi din nou pe a ei. Conştientiză cu oroare că îi ridica fusta. Dumnezeule, nu avea să fie niciodată în stare să se elibereze. El era prea puternic, prea hotărât să facă după pofta inimii. Iar dacă izbutea, ei nu îi mai rămânea decât să se mărite cu el.

În mintea ei, auzi cuvintele reci: „Tu ai vrut frumuseţea care să-i înnebunească pe bărbaţi". Oare era Lord Ranulph din nou? Dar ea nu-şi dorise aşa ceva!

Deodată, o voce dură se răsti:

— Las-o în pace!

Nou-venitul îşi însoţi porunca şi cu desprinderea fizică a ducelui de Leah. Luptându-se să-şi recapete răsuflarea, Leah se dădu îndărăt câţiva paşi şi încercă să-l vadă pe salvatorul ei. În întuneric, acesta era doar o umbră fără chip. De înălţime mijlocie, cu umeri laţi – şi cu o coordonare perfectă.

— La naiba, domnule, ai idee cine sunt eu? mârâi ducele la bărbatul care intervenise.

— Cred că da, se auzi replica îngheţată. Această purtare nu-ţi face cinste, alteţă.

— Mă critici *pe mine?* rosti Hardcastle, nevenindu-i să creadă. Cum îndrăzneşti să intervii între un bărbat şi viitoarea lui soţie?

— Nu mi s-a părut o femeie dornică să-ţi accepte avansurile, replică bărbatul. Am greşit crezând astfel, domnişoară?

— Zi-i acestui nebun că suntem logodiţi, porunci Hardcastle.

Leah vru să spună că nu s-ar mărita cu ducele nici dacă ar fi ultimul bărbat al creştinătăţii, însă îşi aminti la vreme că nu ar fi înţelept să umilească un om care avea atâta putere. Şi, sincer vorbind, el nu avusese niciun motiv să creadă că ea nu i-ar accepta cererea în căsătorie.

— Cu toate că nu pun la îndoială intenţiile dumneavoastră onorabile, alteţă, aţi omis formalitatea de a-mi cere mâna, rosti ea cu grijă. Îmi faceţi o mare onoare, dar… dar nu cred că am fi potriviţi.

— N-am fi *potriviţi!* zise Hardcastle, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Un nimeni ca tine refuză şansa de a deveni ducesă?

— Da, rosti ea cu voce şoptită.

Lui Hardcastle îi căzu falca. Apoi expresia îi deveni dispreţuitoare.

— Te-am considerat demnă să-mi devii soţie, însă nu eşti decât o fetişcană proastă şi impertinentă. Ai perfectă dreptate – nu ne-am potrivi absolut deloc. O să-i spun naşei tale să-şi cheme trăsura pentru că nu te simţi bine. Şi îţi sugerez ca, pe viitor, să renunţi la trucurile viclene care îl pot face pe un bărbat să creadă că are parte de afecţiunea ta.

Se răsuci pe călcâie şi o luă din loc. Leah rămase acolo tremurând, până când salvatorul ei rosti cu blândeţe:

— Staţi jos.

O conduse către o bancă. Ea se aşeză încet pe piatra rece.

— Mulţumesc, spuse ea cu glas tremurător. Când am ieşit să luăm aer, eu… eu habar n-am avut care erau intenţiile lui.

— Nu e greu de presupus că un bărbat care duce o fată într-o grădină întunecată nu are în minte nimic bun, zise salvatorul ei pe un ton sec, în vreme ce îşi scotea haina şi i-o punea pe umeri. Vă sugerez să nu mai răspundeţi unor asemenea invitaţii decât dacă intenţionaţi să acceptaţi avansurile gentlemanului respectiv.

Avea o voce profundă, cu adevărat minunată. În vreme ce strângea recunoscătoare în jurul trupului haina care păstra căldura lui, încercă din nou să-i zărească faţa, însă nu reuşi. Era doar o siluetă în umbrele întunecate. Dorindu-şi ca el să aibă o părere bună despre ea, spuse cu toată sinceritatea:

— Chiar n-am încurajat avansurile ducelui, în ciuda celor zise de el.

— Atunci, presupun că sunteţi foarte frumoasă, rosti el pe un ton cinic. Bărbaţii bogaţi au tendinţa de a crede că femeile frumoase li se cuvin, iar femeile frumoase au tendinţa să presupună că merită bogăţia. Este genul de afacere care există din vremuri imemoriale, aşa că, probabil, ducele poate fi iertat pentru această neînţelegere.

— Ce prostie, pufni ea. Căsătoria ar trebui să aibă mai multă legătură cu dragostea decât cu bogăţia şi cu frumuseţea.

— Sunteţi foarte tânără, zise el, însă vocea i se mai înmuiase.

Gura ei se arcui într-un zâmbet trist.

— Presupun că da. Însă nu-mi face plăcere să mi se atragă atenţia asupra acestui lucru.

— Nici mie nu mi-ar face plăcere, fu el de acord. Dar dacă vă simţiţi suficient de bine, daţi-mi voie să vă conduc. Cu siguranţă că mătuşa dumneavoastră vă aşteaptă.

În tăcere, Leah se ridică şi îi luă braţul. Era dur şi musculos sub materialul cămăşii. Putere care fusese folosită pentru a o proteja, nu pentru a o ataca, în timp ce mergeau prin grădină, ea spuse:

— Sper că ducele nu mă va distruge din punct de vedere social.

— N-o va face, zise salvatorul ei pe un ton încrezător. S-ar pune pe el însuşi într-o lumină proastă.

Când ajunseră pe laterala palatului, torţele aprinse care erau înşirate de-a lungul aleii principale o dădură la iveală pe Lady Wheaton, care aştepta lângă trăsură, având pe chip o expresie îngrijorată. Cu toate că Leah ar fi dorit să vadă faţa salvatorului ei, nu voia ca el s-o vadă pe a ei, nu după toate cele întâmplate.

Se opri şi îşi dădu jos haina lui. În timp ce i-o înapoie, îi zise:

— Vă mulţumesc din suflet, domnule. Şi… vă rog, nu mă urmăriţi cu privirea în vreme ce plec.

Înţelegându-i dorinţa, el rosti amuzat:

— Să rămânem străini în noapte, cu toată stânjeneala ascunsă bine în întuneric. Dar dacă ne vom întâlni din nou?

— Vom pretinde că asta nu s-a întâmplat niciodată, spuse ea cu fermitate.

— Cum doriţi, zise el şi făcu o plecăciune, cămaşa lui întrezărindu-se în întuneric.

Şi ea făcu o plecăciune, sperând să se reîntâlnească la un moment dat, în circumstanţe mai normale. Apoi, cu capul sus, traversă pajiştea acoperită cu iarbă moale, îndreptându-se spre naşa ei.

Salvatorul ei o urmări vreme de un moment, ridicându-şi inconştient haina spre faţă, ca şi cum ar fi căutat o urmă a parfumului ei. Apoi se întoarse în grădina întunecată, înainte ca ea să fie luminată suficient pentru ca el s-o poată identifica pe viitor.

*

Ascuns în cele mai adânci umbre ale grădinii, Ranulph o urmări pe Leah alăturându-se naşei ei, capabil să vadă ca o pisică în întuneric. Se afla în Londra de câteva zile, explorând marile parcuri, însă revenise mereu printre desele tufişuri şi printre copacii în mijlocul cărora se afla reşedinţa Wheaton. Înfometată, privirea lui o urmări pe Leah urcându-se în trăsură. Pe toţi zeii, se săturase să aştepte!

Mâna lui se încleştă pe mânerul sabiei. Dacă, în seara asta, s-ar fi aflat mai aproape, poate l-ar fi ucis pe duce când beţivanul acela o atacase. Noroc că un alt muritor sosise la timp pentru a o salva pe Leah. Ar fi înfuriat toate puterile de pe Tărâmul Zânelor dacă l-ar fi ucis pe duce din cauza unei femei muritoare. Datoriile trebuie întotdeauna plătite, iar cele dintre zâne şi muritori cântăreau cu adevărat greu.

Concentrat asupra gândurilor sale, Ranulph se răsuci periculos de alarmat atunci când o mână caldă îi atinse încheietura. Strânsoarea mâinii sale pe sabie se relaxă când văzu că fusese abordat de Lady Kamana, zâna indiană.

— Tu, din nou, spuse el cu voce rece, cu toate că, în realitate, fu încântat s-o revadă. Credeam că te-ai alăturat deja vreuneia dintre curţile de zâne.

— Nu, domnul meu. Îşi dădu capul spre spate. Părul ei lung şi negru era strâns într-o luxuriantă coadă mătăsoasă prinsă, la fiecare 15 centimetri, de câte un inel din aur, vârful ei măturând pământul. N-o să-mi aleg un domiciliu permanent până când nu văd cât mai mult din lumea ta.

Uitase cât demult semăna vocea ei cu torsul unei pisici. În loc de mătăsurile indiene, acum era înveşmântată într-o provocatoare rochie

în stilul celor purtate de marile doamne din societatea londoneză. În mod pervers, ţinuta englezească o făcea să pară şi mai exotică.

— Ai făcut-o pe ţărăncuţa ta să fie foarte frumoasă, observă ea.

— Ai recunoscut-o? întrebă el surprins.

— Desigur. N-ai fi putut s-o faci să aibă o înfăţişare atât de frumoasă dacă asta nu i-ar fi reflectat sufletul. Este tânără cum numai muritorii pot fi, însă inima ei este bună, iar muzica arde în ea ca un foc pur. Dacă n-ar fi aşa, toată strălucirea fermecată cu care ai înzestrat-o ar fi ceva neînsemnat, capabil să-i convingă doar pe muritori.

— Muritorii sunt uşor de amăgit, spuse el pe un ton sec. Am făcut-o vedeta Londrei, dar prostuţa asta de fată nu s-a îndrăgostit încă, iar eu nu-mi pot cere plata până când n-o face.

— Ai răbdare, Lord Ranulph. Îşi va găsi curând dragostea vieţii ei. Un zâmbet se desluşi în vocea femeii. *Foarte* curând.

Ranulph se încruntă.

— Zânele de pe tărâmul tău văd dar viitorul? Eu îl pot simţi uneori, însă nu detaliat.

— Când mă concentrez, văd tiparele destinului ca nişte fire argintii care străbat timpul şi spaţiul, zise Kamana încet. Acestea se ating şi creează reţele de dragoste, de ură şi de prietenie.

— O poţi vedea pe Leah legată de mine? întrebă Ranulph repede. Simţise că, în curând, avea să-şi împartă domeniul cu un altul, însă era posibil ca dorinţa să-i denatureze intuiţia. Creezi că îmi va fi ea consoartă?

— Nu te teme, domnul meu. Îţi văd firul destinului intersectându-se cu al consoartei tale şi formând un nod care vă va lega pentru eternitate – sau pe-aproape. Kamana îşi trecu coada grea printre degete, jucându-se absentă cu inele de aur care o ţineau strânsă. Ca toate darurile, al meu este o binecuvântare mixtă. Mi-am urmat propriul fir al destinului până aici, fără să ştiu că are să fie cât pe ce să mă distrugă.

— Ai spus că traversarea a fost dificilă, zise el imaginându-şi lunile în care fusese captivă pe vas.

Ea rămase tăcută vreme de un moment lung, obişnuita ei vivacitate strălucitoare încremenind.

— Chiar mai dificilă decât ţi-am spus prima dată când ne-am întâlnit. La începutul călătoriei nu au existat suficiente plante vii pe navă. Muritorul care le aducea în Anglia m-a găsit zăcând printre arbuştii lui. Mi-a înţeles boala şi, cu toate că eu nu prea puteam vorbi, a cerut ca vasul să se oprească lângă o mică insulă tropicală. Am stat acolo zile întregi, iar eu mi-am recăpătat forţele printre flori şi palmieri. Când nava şi-a continuat drumul, muritorul a adus mai multe plante în cală, pentru a mă ajuta să supravieţuiesc restului

călătoriei.

— Dar a obţinut un preţ de la tine, rosti Ranulph pe un ton categoric. Este obiceiul dintotdeauna al muritorilor să obţină comori de la zâne când ne aflăm la cheremul lor.

Ea zâmbi scurt în întuneric, strălucind din nou.

— Da, a cerut ceva, însă nu pentru el. Doar să-l feresc pe nepotul lui drag de moarte în luptă, iar apoi să-l ajut să-şi găsească o soţie bună. A fost un preţ pe care nu m-a deranjat să-l plătesc.

— Ai avut noroc.

— Am urmat doar firul destinului. Făcu o plecăciune englezească perfectă. Noapte bună, domnul meu. Intenţionez să stau în Londra o vreme, aşa că ne vom mai întâlni.

El se înclină, apoi dispăru în umbrele din grădina ducelui.

Kamana rămase pe loc şi îl urmări îndepărtându-se, privirea ei interioară studiind firul argintiu al destinului lui.

Capitolul 4

Cu Lady Wheaton alături, Leah intră în sala de bal a ducelui de Candover cu încrederea grațioasă care devenise atât de firească pentru ea. Își revenise după incidentul cu ducele de Hardcastle și avusese grijă să nu mai rămână niciodată singură cu vreunul dintre admiratorii ei. De asemenea, își îmbunătățise stilul de a flirta, ceea ce îi permitea să-i controleze mai ușor pe bărbații care se îngrămădeau în jurul ei. Flirtatul era un joc distractiv în sine și care îți permitea să-i ții pe oameni exact la distanța dorită.

— Pregătește-te, draga mea, ai fost zărită, murmură Lady Wheaton.

Bărbații se apropiau deja de ele. Pe cei mai mulți, Leah îi cunoștea, însă erau și câțiva străini atrași ca fluturii de flacără. Câțiva dintre ei îi cerură imediat lui Lady Wheaton să îi prezinte lui Leah. Lord Wye se proțăpi în fața ei și se înclină.

— Arătați excepțional de bine azi, domnișoară Marlowe.

— Mulțumesc, spuse ea cu un zâmbet prietenos.

Deja refuzase trei cereri în căsătorie din partea lui Lord Wye, însă acesta nu renunțase încă.

Lord Jeffers declamă:

— Frumoasă, pășește ca zborul unei rândunele. Ezită. Este primul vers al noului meu poem, dar nu sunt sigur, deocamdată, dacă formularea e bună.

Leah îi atinse mâna.

— Sunt sigură că o să reușiți, spuse ea cu căldură.

Apoi se întoarse pentru ca Lady Wheaton să poată face prezentările. În ultimele săptămâni, Leah învățase cum stătea treaba cu relațiile sociale. De fapt, descoperise că frumusețea făcea ca aproape toate lucrurile să fie ușoare.

Totuși, asta n-o ajuta să găsească pe cineva de care să se îndrăgostească. Cei mai atrăgători bărbați pe care îi cunoscuse aveau căsnicii fericite, precum gazda ei recent căsătorită, ducele de Candover. Nedorind nimic de la ea, astfel de bărbați erau companioni relaxați și încântători.

La fiecare eveniment social la care lua parte, îl căuta pe bărbatul care o salvase de ducele de Hardcastle, însă fără succes. Era posibil să fi fost un servitor sau, poate, un grădinar, nu un oaspete? Îi venea să-și dea palme pentru că, în acea seară, fugise rușinată, în loc să facă totuși cunoștință cu el. Ei bine, poate era însurat și indisponibil.

Leah tocmai se întorsese după ce valsase cu un baronet corpolent, când Lady Wheaton murmură din spatele evantaiului deschis:

— Căpitanul Duncan Townley tocmai a sosit. Nu prea participă la

evenimentele sociale, aşa că este singurul dintre posibilii pretendenţi dezirabili pe care nu l-ai întâlnit. Îşi bătu gânditoare buzele cu evantaiul. Din moment ce nimeni altcineva nu ţi-a stârnit interesul, poate că o va face el. Jumătate dintre femeile din Londra îl adoră. A fost erou la Waterloo, să ştii, şi este moştenitorul unui viconte.

Leah îşi îndreptă privirea către uşă, apoi îşi ţinu respiraţia involuntar. Bărbatul care tocmai intrase era uimitor, prototipul eroului îndrăzneţ, impetuos, care ar fi făcut să se înmoaie genunchii oricărei femei. Deşi nu excepţional de înalt, trupul său zvelt, cu umeri laţi, radia o virilitate profundă. O şuviţă de păr negru şi ondulat îi cădea pe frunte, în vreme ce el studia sala de bal cu ochii având pleoapele pe jumătate coborâte. Leah încercă să-i estimeze vârsta. Nu era bătrân – avea, cu siguranţă, sub treizeci de ani. Uimită, şopti:

— E magnific!

Pentru o fracţiune de secundă, se gândi că el o remarcase. Apoi vederea îi fu blocată de femeile care se înghesuiau în jurul lui. Înţelegea perfect. De fapt, se văzuse nevoită să-şi reprime dorinţa nebună de a se îndrepta spre Duncan Townley, de a-şi petrece braţele pe după gâtul său şi de a anunţa că ea era destinul lui.

Ce prostie! Sau nu? În viaţa ei exista, dintr-odată, magie. Era posibil ca Ranulph s-o fi trimis la Londra pentru a-l întâlni pe Duncan Townley? Lordul zânelor spusese că ea putea avea dragostea eroilor, dacă îşi dorea.

Zâmbind la vederea reacţiei protejatei ei, Lady Wheaton spuse:

— Să ţi-l prezint?

— Nu încă. Trebuie să mă duc în camera de toaletă a doamnelor şi să-mi aranjez părul.

Mai nervoasă decât fusese în seara prezentării ei, Leah se scuză faţă de cercul admiratorilor ei şi se retrase. Dar, după ce îşi verifică înfăţişarea, în loc să se întoarcă în sala de bal, se duse în camera de muzică, din fericire goală.

Se lăsă să cadă pe taburetul din faţa pianului şi se sili să respire încet. Trebuia să fie calmă atunci când naşa ei avea să i-l prezinte pe Duncan Townley. Cu un astfel de bărbat, care putea cuceri orice femeie, avea nevoie de fiecare fărâmă a frumuseţii şi a farmecului ei. Nici nu putea să pară prea nerăbdătoare. În ultimele săptămâni, aflase destule despre bărbaţi pentru a şti că mulţi erau captivaţi de femeile care păreau inabordabile.

Privirea ei se îndreptă spre clapele pianului. Incapabilă să reziste, îşi scoase mănuşile şi începu să cânte încet, astfel încât să nu se audă din sala de bal. Mozart o relaxa, amintindu-i cine era cu adevărat. În unele zile, se temea că era în primejdie să se piardă pe sine.

Până să termine prima piesă, fu atât de captivată de muzică, încât trecu imediat la *Sonata lunii,* a lui Beethoven. Ghemul de tensiune care

o însoţise de când venise la Londra se dizolvă. Cu ochii închişi, cânta atingând uşor clapele, legănându-se încet înainte şi înapoi în vreme ce mâinile ei convingeau divina melodie să curgă din instrument.

La sfârşit, suspină fericită, cu capul plecat în timp ce mâinile ei se odihneau pe claviatură. Apoi sunetul unor aplauze o făcu să tresară, smulgând-o din reverie.

Gura ei se deschise brusc. Şocată, văzu că Duncan Townley stătea în pragul uşii şi o aplauda. Privirile lor se întâlniră vreme de un moment încordat. În ochii lui, văzu acelaşi gen de interes intens pe care îl simţea ea pentru el.

El intră în încăpere cu mişcări care îi aduseră aminte de supleţea unei pantere şi care o făcură să-şi concentreze atenţia asupra lui.

— Deci aici vă ascundeaţi, frumoasă domniţă, rosti el cu o voce profundă, precum ciocolata groasă. V-am văzut mai devreme, în sala de bal, însă aţi dispărut înainte de a putea ajunge la dumneavoastră. De-atunci vă caut. Se opri lângă pian. Cântaţi extraordinar de bine.

Inima lui Leah începu să bată de trei ori mai repede. Vocea, înălţimea şi conformaţia – acesta era bărbatul care o salvase de ducele de Hardcastle.

— Mulţumesc! spuse ea şi fu uimită de cât de fermă era vocea ei. Dumneavoastră sunteţi Duncan Townley, iar eu sunt Leah Marlowe. Din moment ce naşa mea avea de gând să ne prezinte unul altuia, putem afirma că formalităţile au fost îndeplinite corespunzător.

De îndată ce ea vorbi, sprâncenele lui se ridicară de uimire. Probabil şi el recunoscuse vocea ei. Ce prostie din partea ei să creadă că era posibil să pretindă că prima lor întâlnire nu avusese loc!

— În afară de asta, ne-am mai întâlnit în grădina de la reşedinţa Hardcastle. Vă sunt foarte îndatorată, căpitane Townley.

— Deci dumneavoastră aţi fost! exclamă el. Cu vocea dumneavoastră ca nişte clopoţei. Privirea lui era aproape fioroasă prin intensitatea ei. Comportamentul lui Hardcastle a fost incalificabil… Dar acum înţeleg mai bine de ce a uitat de bunele maniere în modul în care a făcut-o.

Leah se îmbujoră, şi îşi dori să n-o fi făcut. Era preocupată de impresia pe care o făcea în faţa acestui bărbat. Era cu disperare preocupată. I se părea fascinant, cel mai atrăgător bărbat pe care îl văzuse vreodată, cu excepţia lui Lord Ranulph, care era totuşi prea din altă lume pentru a-i afecta inima.

Doamne, Dumnezeule, Duncan Townley nu putea fi de pe Tărâmul Zânelor, nu-i aşa? Îşi ridică rapid privirea pentru a vedea dacă nu cumva ochii lui aveau acea nuanţă de smarald pe care o zărea atunci când se uita în oglindă. Răsuflă uşurată când văzu că aveau o rară şi frapantă culoare aurie transparentă. Nu erau verzi, slavă cerului!

Trebuia să spună ceva înainte ca el să ajungă la concluzia că era

idioată. Căutând un subiect de conversaţie, zise:

— Naşa mea spune că sunteţi un erou de la Waterloo.

Alesese prost subiectul. Ochi lui aurii se întunecară brusc.

— Pur şi simplu mi-am făcut datoria. Au fost foarte mulţi eroi în acea zi, şi prea mulţi dintre ei sunt morţi acum.

Pielea lui bronzată se întinse pe faţa încordată, relevând linia fină a unei cicatrice recent vindecate care îi traversa pometele parcă sculptat. Presupuse că fusese pricinuită de o lovitură de sabie. Ar fi putut fi ucis sau orbit, dar, în schimb, cicatricea îi accentua masculinitatea aspră a înfăţişării.

Gândul că el fusese rănit o făcu să conştientizeze realitatea războiului aşa cum poveştile din ziare nu reuşiseră vreodată s-o facă. Sub imperiul unui impuls, se ridică şi îi atinse uşor cicatricea. Din moment ce nu îşi pusese mănuşile la loc, contactul fu intim, pielea atingând pielea.

— Îmi pare rău, rosti ea încet. Trebuie să fie cumplit să pierzi atât de mulţi prieteni, iar apoi să fi aclamat în vreme ce ei au fost uitaţi.

Căldura reveni în ochii lui. Cu o simplitate deplină, el îşi întoarse capul şi o sărută în palmă.

— Mulţumesc pentru înţelegere.

Atingerea buzelor lui îi trimise foc prin tot trupul şi o făcu să se cutremure, simţind că se încălzeşte în locuri profunde, de care nici nu fusese conştientă. Năucită, îşi dădu seama că la asta râvnise. Prima recunoaştere între două suflete, care, cu voia lui Dumnezeu, avea să-i conducă la dragoste.

Fără grabă, ea îşi coborî mâna.

— Ar trebui să mă întorc în sala de bal. Naşa mea n-ar fi încântată să afle că am fost singură cu un bărbat. Se strâmbă. Ştiţi ce s-a întâmplat ultima dată.

Sprâncenele lui se arcuiră.

— Credeţi că sunt precum ducele de Hardcastle?

Ea se gândi să flirteze pentru a-l ţine la distanţă, însă se hotărî că era deja prea târziu pentru asta.

— Nu. Sunteţi altfel decât oricare dintre oamenii pe care i-am cunoscut.

Preţ de un moment, în ochii aurii lui se citi o expresie aproape îndurerată. Apoi zâmbi.

— Aveţi dreptate, e timpul să ne întoarcem în sala de bal. Următorul dans e un vals, şi îl veţi dansa cu mine.

Gândul că are să fie ţinută în braţele lui îi trimise un fior delicios prin tot trupul, însă clătină din cap cu regret.

— Îmi pare rău, dar valsul acesta este rezervat, îşi ridică evantaiul de pe pian şi îi studie beţele pe care scrisese numele partenerilor. Sir Amos Rowley, cred.

— Ce păcat că v-aţi pierdut evantaiul. Duncan îi trase din mână fragilul obiect, apoi îl strânse şi îl băgă în haina sa. Cât se poate de galant, mă ofer voluntar să am grijă să nu staţi pe margine la acest dans.

Gura ei se arcui.

— O să-mi lipsească acel evantai, spuse ea în timp ce îşi punea mănuşile din nou. Era un cadou de la naşa mea.

— Prevăd că, în mod miraculos, o să-l găsiţi mai târziu. Îi luă mâna şi o puse pe braţul lui. Fireşte, mâine va trebui să vă fac o vizită pentru a vă returna evantaiul. Drept mulţumire, îmi veţi acorda o plimbare în parc.

Ea râse veselă, încântată de a se lăsa absorbită de intensitatea interesului lui. Oare de ce un comportament pe care l-ar fi considerat, probabil, indecent la un alt bărbat îl făcea pe el mai atrăgător? Lăsă însă gândul ăsta pentru o altă zi. Acum conta doar acest moment – şi entuziasmul care creştea în venele ei precum spuma şampaniei.

*

Leah nu avu ocazia să stea de vorbă cu naşa ei până nu ajunseră în trăsură, îndreptându-se către casă. Lady Wheaton începu conversaţia spunând:

— Ţopăi ca o pisicuţă, copilă dragă. Cred că este vorba despre Duncan Townley, din moment ce, fără nicio ruşine, l-ai avut partener două dansuri la rând.

— Sunt atât de transparentă? zise Leah râzând.

— Este una dintre calităţile tale, rosti mătuşa ei cu blândeţe. Sunt mirată de faptul că o fată atât de frumoasă ca tine este atât de directă şi deloc afectată.

În întuneric, gura lui Leah se arcui într-un zâmbet trist. Nu era sigură că merita un asemenea compliment, simţind că laudele pentru frumuseţea ei ar fi trebuit adresate lordului zânelor, a cărui vrajă o făcuse să arate astfel. Însă nu putea să-i spună asta naşei sale.

— Căpitanul Townley este cel mai atrăgător bărbat, zise ea cu sinceritate. Vorbeşte-mi despre el. Am aflat că nu-i place deloc să discute despre faptele lui eroice.

— Duncan este nepotul unui vechi admirator al meu, vicontele Townley, rosti Lady Wheaton. Totuşi, pe vremea aceea era pur şi simplu Will Townley. Am fost destul de îndrăgostiţi pentru un timp, însă eu doream să mă mărit, iar el nu se simţea pregătit pentru un astfel de angajament. Aşa că eu am acceptat cererea lui Wheaton, iar Will a plecat în India. Am auzit că a avut mare succes acolo.

Minunându-se de nota pe care o desluşise în glasul naşei ei, Leah întrebă:

— Încă mai eşti îndrăgostită de Lord Townley, mătuşă Andrea?

— Prostii, spuse Lady Wheaton repede. Wheaton a fost cel mai

îndrăgostit soţ posibil. Sunt foarte ataşată de copiii mei vitregi şi am un venit confortabil şi dreptul de folosinţă a reşedinţei Wheaton pentru tot restul vieţii mele. Una peste alta, a fost un mariaj foarte satisfăcător. Vocea i se înmuie. Totuşi, am amintiri dragi legate de Will. Am auzit că s-a întors recent din India, aşa că mă aştept să ne întâlnim în cele din urmă, la vreun bal, şi să râdem de cât de tineri am fost o dată.

Lui Leah i se păru că naşa ei protestase un pic prea mult, însă nu insistă.

— Îl cunoşti de multă vreme pe Duncan?

— De când a fost botezat. Părinţii lor locuiau nu departe de noi, la ţară.

Leah se aplecă nerăbdătoare în faţă.

— Cum era?

Lady Wheaton ezită.

— Cu toate că este atât de frumos şi de uimitor, singurul cuvânt care îmi vine în minte e… dulce. Era cel mai plăcut băiat. Inteligent – avea mereu o carte la îndemână. Cumsecade. De încredere. Puţin timid. Dar nu l-am mai văzut de când s-a întors de la Cambridge. Părinţii lui au murit, iar el s-a înrolat în armată şi a devenit un splendid exemplar masculin la picioarele căruia cad toate femeile care dau cu ochii de el. Acum este posibil să fie foarte diferit de băiatul pe care îl ştiam.

— De ce este considerat erou?

— La Waterloo, francezii au încercat să străpungă linia frontului prin locul unde se afla regimentul său. Toţi ofiţerii seniori au fost ucişi cu ocazia primului atac, aşa că tânărul Duncan a ajuns la comandă. Cu toate că era şi el rănit, curajul şi modul în care şi-a condus oamenii au făcut ca inamicul să nu poată trece de ei.

Leah încuviinţă din cap, înţelegând de ce lui îi displăcea eticheta de „erou”. O câştigase cu un preţ extrem de mare. Trecând la o problemă mai presantă, întrebă:

— Afecţiunea lui este dăruită cuiva?

— Cred că nu. După cum am spus mai devreme, nu iese prea frecvent în societate. Nu-i place să fie tratat ca o celebritate. Însă am înţeles că, în ultimele două săptămâni, a fost mai vizibil. Lady Wheaton râse cu poftă. E o pradă bună, copilă. Dacă tu nu poţi pune mâna pe el, nu ştiu care femeie ar putea s-o facă.

Leah se lăsă pe spate, cu o expresie hotărâtă pe chip. Acesta era singurul motiv pentru care acceptase o înţelegere cu un lord al zânelor – pentru a putea câştiga inima unui bărbat precum Duncan Townley.

*

Cu toate că muritorii nu-l puteau vedea, Ranulph rămase, din obişnuinţă, în umbra uriaşului rododendron în vreme ce aştepta în

parcul aflat vizavi de reşedinţa Wheaton. Ca întotdeauna, Leah a lui atrăgea un şir nesfârşit de curtezani.

Apoi, o trăsurică uşoară trasă de o pereche de murgi intră în piaţetă şi opri în faţa reşedinţei Wheaton. Cel care o conducea, un tânăr surprinzător de frumos, în ţinută militară, îi dădu frâiele lacheului său, sări cu uşurinţă pe pământ şi apoi intră în casă. Într-un timp remarcabil de scurt, ieşi cu Leah la braţ. Ea se uita în ochii bărbatului, iar chipul îi strălucea de amuzament.

Era uimitoare micuţa lui harpistă. Ranulph privi cu lăcomie silueta zveltă şi graţioasă şi trăsăturile delicate. Simţi o dorinţă surprinzătoare să îşi dezvăluie prezenţa şi să o smulgă de lângă tânărul bărbat. Pe toţi zeii, îşi petrecuse prea mult timp observându-i pe muritori! Începea să capete unele dintre defectele lor, cum ar fi gelozia.

Urmări cum tânărul o ajută cu mare grijă să se urce în trăsură. Apoi, bărbatul îşi lăsă lacheul să aştepte la reşedinţa Wheaton, iar el plecă împreună cu Leah.

Ranulph se încruntă. Ar fi trebuit să fie mulţumit. Din câte îşi dădea seama, micuţa lui harpistă era, în cele din urmă, pe cale să se îndrăgostească, lucru care însemna că ziua în care putea să-şi ceară preţul nu era departe. Conştientizarea acestui fapt nu făcu decât să-i sporească nerăbdarea.

— Cu siguranţă, în Londra poţi găsi şi alte modalităţi de distracţie în vreme ce aştepţi s-o prinzi în plasă pe iubita ta muritoare, auzi o voce familiară care parcă torcea.

Ranulph începea să se obişnuiască deja cu apariţiile tăcute ale Kamanei. De data asta, când se întoarse, mâna nu i se mai afla pe mânerul sabiei.

— Există destulă verdeaţă aici pentru ca o zână să poată trăi, însă are forme ciudate, nefireşti. O să fiu încântat când va veni timpul să mă întorc în pădurea mea.

Îşi reprimă un oftat. Dorul de familiara pace verde era aproape la fel de puternic precum dorinţa de a o avea pe Leah drept consoartă.

— De acum n-o să mai dureze mult, spuse Kamana. Firele argintii se împletesc deja, creând destine comune. Vei ajunge în curând acasă.

— Sper.

O studie apreciativ. Astăzi purta un costum indian care învăluia silueta ei magnifică într-o lejeritate provocatoare. Mai multe coliere din monede de aur zornăiau în jurul gâtului ei şi atrăgeau atenţia spre pielea ei întunecată şi mătăsoasă.

— Tu cum te distrezi la Londra, Lady Kamana?

Ea ridică din umeri, gestul creând posibilitatea tentantă ca veşmântul său înfăşurat să devină nesigur.

— Privesc scenele care mi se derulează prin faţa ochilor. Vizitez

hotarele pline de verdeaţă ale oraşului. Ştiai că, în Chelsea, pe malul fluviului, există o minunată grădină a unui spiţer în care se află plante din ţara mea? Îi adresă un zâmbet orbitor. Dar, cel mai mult, urmăresc aceste stranii şi uluitoare creaturi muritoare.

— Cu siguranţă nu-ţi doreşti să rămâi la Londra pentru totdeauna.

— Oh, nu, rosti ea cu convingere. În curând, mă voi întoarce la ţară. Am vizitat marile curţi ale zânelor din Somerset şi Derbyshire, precum şi câteva mai mici. Ştiu ce casă aş prefera, dar nu o să vorbesc despre asta până când nu voi fi sigură că o să fiu acceptată.

El îi zâmbi. Cu tot aerul ei regal, era o creatură cu adevărat micuţă.

— Sunt sigur că, indiferent ce curte vei alege, te vor accepta cu plăcere.

— Rămâne de văzut. Îşi împreună mâinile la piept şi se înclină cu graţie. Aşa cum spunem în Hind, *namaste*. Pe data viitoare, Lord Ranulph.

Dispăru într-o licărire de lumină. O scamatorie reuşită. Trebuia să înveţe şi el cum se face. Apoi Ranulph se răsuci şi se prelinse nevăzut pe stradă, până în Hyde Park, pentru a continua să-i observe pe Leah şi pe muritorul ei.

*

Lui Leah îi făcu plăcere să-l urmărească pe Duncan cum mâna expert trăsurica pe străzile aglomerate ale Londrei. Pentru Dumnezeu, i-ar fi făcut plăcere să-l urmărească ţesălând un cal sau plivind o grădină. La lumina zilei, era tot atât de frumos cum păruse seara trecută. Chiar mult mai frumos.

Totuşi, era foarte surprinsă de acea calitate pe care Lady Wheaton o menţionase cu o seară în urmă. Dincolo de faţada de erou îndrăzneţ şi primejdios, se afla o înclinaţie spre o dulceaţă surprinzătoare. Când venise s-o ia la plimbare, expresia din ochii lui aurii fusese aproape timidă.

Duncan venise neobişnuit de devreme, pentru a nu fi întrerupţi întruna de cunoştinţe. Când ajunseră în parc, iar traficul nu mai necesită atenţia lui deplină, el se uită la ea şi spuse reflectând gândurile ei de mai înainte:

— Sunteţi chiar mai încântătoare decât am crezut seara trecută. Elena din Troia nu v-ar putea întrece.

— Acesta este un compliment foarte drăguţ, zise Leah cu seriozitate. Dar eu n-aş dori ca, din cauza mea, să plece la drum o mie de corăbii. Atât de multă suferinţă! Nu că aş crede că a fost vina Elenei. Cu siguranţă, Menelaus şi Paris şi-ar fi putut rezolva diferendele într-un mod mai civilizat.

Duncan se strâmbă.

— Am gândit şi eu adesea în acest fel. Un duel ar fi fost mult mai

eficient. Însă adevărul este că grecilor pur şi simplu le plăcea să se lupte. Presupun că orice pretext ar fi fost la fel de bun.

— Atunci n-ar fi trebuit s-o acuze pe Elena de stârnirea Războiului Troian, rosti ea cu glas ferm. Este acelaşi lucru ca atunci când Adam o acuză pe Eva pentru slăbiciunea lui. E absolut condamnabil.

El îi adresă un zâmbet care făcu să i se înmoaie genunchii.

— Constat că sunteţi o radicală.

— Nu chiar, dar am citit ce-a scris Mary Wollstonecraft Godwin şi sunt de acord cu majoritatea celor afirmate de ea. Leah zâmbi cu amărăciune. I-am promis lui Lady Wheaton că nu-mi voi dezvălui tendinţele de femeie savantă, dar, cu dumneavoastră, mi-am uitat promisiunea.

— Mă bucur. Femeile care au idei sunt mult mai interesante decât cele care nu reuşesc să pună două gânduri cap la cap.

Leah se lumină la auzul cuvintelor lui. Acel compliment păru să-i fie adresat ei mai mult decât laudele primite pentru frumuseţea sa.

— Vorbiţi-mi despre familie, o îndemnă el. Părinţi? Fraţi şi surori?

— Nu există fraţi şi surori, zise ea pe un ton plin de regret. Am apărut destul de târziu, când părinţii mei renunţaseră demult timp la gândul de a avea o familie.

— Şi, mai departe? rosti el desluşind probabil ceva în vocea ei.

Ea ezită, apoi spuse cu voce tare ceva ce rareori recunoştea chiar şi faţă de sine:

— Părinţii mei nu s-au arătat nici răbdători, nici interesaţi când venea vorba despre creşterea unui copil. Şi-au făcut datoria, desigur, dar… Vocea ei se curmă înainte de a continua: Cu toate că am avut o copilărie tăcută, cărţile şi muzica mi-au fost mereu la îndemână. Am fost… mulţumită.

— Înţeleg, rosti el încet, iar ea avu impresia că el chiar pricepea.

— Dar cu familia dumneavoastră cum e, căpitane Townley? întrebă ea.

— Spuneţi-mi Duncan, zise el şi se uită la ea cu o privire caldă, care îi pătrunse până în adâncul sufletului.

Ea păru a avea probleme cu respiraţia.

— Foarte bine, Duncan. Însă atunci… şi tu trebuie să-mi zici Leah.

Răspunsul lui fu un zâmbet ca o atingere. Cum de putea această simplă tutuire să fie atât de intimă?

— Eu am avut noroc că părinţii mei erau foarte interesaţi de copiii lor. Am două surori mai mari, care, alternativ, mă răsfăţau şi mă chinuiau. Zâmbi. Asta e ceva normal în toate familiile, din câte am văzut. Jane şi Caroline sunt amândouă măritate acum. La ultima numărătoare, aveam cinci nepoate şi nepoţi încântători.

Încercând să nu pară prea invidioasă pe familia lui, întrebă:

— Ţi-ai dorit întotdeauna să te faci mare şi să te înrolezi în

armată?

— De fapt, înclinaţiile mele erau mai mult spre studiu decât spre militărie. Se concentră ceva mai mult decât era necesar asupra ocolirii a două trăsuri oprite. Dar, curând după ce am terminat cursurile la Cambridge, părinţii mei au murit la câteva luni distanţă unul de celălalt. Am simţit nevoia unei schimbări. Zâmbi strâmb, autoironic. Am avut şi câteva idei romantice despre servirea ţării, aşa că am intrat în armată şi am fost trimis în Peninsulă chiar înainte de conflictul cu Franţa.

Avusese parte de un botez de foc. Ea făcu un calcul rapid şi decise că el avea acum doar vreo douăzeci şi cinci de ani. Războiul îl maturizase devreme.

— Poţi să negi faptul că eşti un erou, dar măcar ţi-ai servit bine ţara, rosti ea încet. Nu-ţi cere scuze pentru asta.

El opri caii, apoi se răsuci spre ea, cu frâiele strânse în mâini.

— Amândoi părem a avea abilitatea de a auzi mai mult decât spune cealaltă persoană.

Deci nivelurile profunde ale conversaţiei lor nu erau doar în imaginaţia ei.

— E ceva rău în asta? întrebă ea.

— Nu. Scutură frâiele şi puse din nou caii în mişcare. Nu e deloc rău.

Restul plimbării discutară de toate şi nimic în mod special. Leah nu găsise niciodată pe cineva, bărbat sau femeie, cu care să poată vorbi cu o asemenea uşurinţă. Iar Duncan, în mod evident, se simţea la fel de bine ca ea. Era posibil să fie atât de simplu să te îndrăgosteşti? Se rugă să fie aşa.

În vreme ce Duncan mâna trăsura înapoi spre reşedinţa Wheaton, spuse cu o urmă de timiditate:

— Mâine este ultima seară când Vauxhall este deschis înainte de încetarea activităţii peste iarnă. Unchiul la care stau a sugerat să vă invit pe tine şi pe naşa ta să ne însoţiţi. Se pare că dânsa şi unchiul meu sunt prieteni vechi. Aţi putea să veniţi?

— Lasă-mă s-o întreb pe Lady Wheaton, când ajungem acasă. Cred că suntem libere mâine-seară, spuse ea ignorând fără milă trei petreceri gălăgioase şi cu multă lume.

Cu un zâmbet ascuns, presupuse că şi mătuşa ei avea să fie la fel de interesată ca ea de acea excursie.

Capitolul 5

După ce stropise cu ploaie toată ziua, cerul începu să se limpezească în preajma amurgului. Leah fu recunoscătoare – nu dorea ca seara la Vauxhall să fie anulată. Era deja gata şi ţopăia de nerăbdare cu o oră înainte de sosirea lui Lord Townley şi a lui Duncan.

Monique, care aranjase părul lui Leah, clătină cu tristeţe din cap.

— Nu trebuie să vă puneţi inima pe tavă, *m'zelle*. Bărbaţilor precum căpitanul Townley le place să vâneze. Unde e provocarea, dacă o femeie îi cade în mână ca o prună coaptă?

Shadow, care şedea pe măsuţa de toaletă, cu lăbuţele strânse sub ea, scoase un mieunat moale, dispreţuitor. Simţindu-i sprijinul, Leah zise:

— Căpitanul Townley nu este aşa. Ar dispreţui astfel de jocuri.

Habar n-avea de unde ştia asta, însă era sigură că avea dreptate.

După ce Monique ieşi clătinând încă din cap, Leah mângâie blana bogată a lui Shadow. Acum, că se gândi la asta, îşi dădu seama că ochii pisicii erau de acelaşi auriu transparent ca ai lui Duncan. O coincidenţă interesantă.

Îşi petrecu ora următoare cântând la harpă şi întrebându-se dacă lui Duncan i-ar plăcea la fel demult instrumentul tradiţional cum îi plăcuse interpretarea la pian. Uşor confuză, recunoscu că fiecare gând din mintea ei era legat, într-un fel sau altul, de Duncan.

Când una dintre servitoare o chemă, coborî scările ca o furtună. În faţa salonului, se opri pentru a trage adânc aer în piept. Apoi intră.

Duncan o întâmpină cu căldură şi făcu prezentările. Lord Townley era un gentleman slab, frumos, cu un păr care începea să încărunţească şi cu un ten bronzat, demodat. Se înclină peste mâna ei.

— Mă gândiserăm că nepotul meu a exagerat când va descris frumuseţea, însă, în schimb, văd că nu a descris-o în deplinătatea ei.

Lui Leah îi plăcură sclipirea din ochii vicontelui şi evidenta afecţiune dintre el şi nepotul său. Dând dovadă de înţelepciune feminină, Lady Wheaton îi mărturisise că era foarte probabil ca un bărbat care se înţelegea bine cu rudele lui să se înţeleagă bine şi cu soţia. În câteva săptămâni, Leah aflase mai multe astfel de lucruri de la naşa ei, decât aflase de la mama ei în 21 de ani.

Lady Wheaton intră cu un mers grandios în salon, arătând deosebit de bine într-un costum bleumarin împodobit cu fireturi aurii, în stil militar. Lord Townley se răsuci, şi se lăsă un moment de tăcere în care cei doi se uitară unul la altul.

Amândoi rămaseră perfect nemişcaţi, până când vicontele spuse încet:

— Nu te-ai schimbat deloc, Andrea.

Spre surprinderea lui Leah, pragmatica ei naşă se înroşi.

— Nici tu, Will. Încă eşti un flirt scandalos.

— Un flirt? protestă el. Sunt un simplu om dedicat căutării adevărului.

— Hmm. Adevărul nu se află în tine, zise ea, însă îi luă nerăbdătoare braţul când el i-l oferi.

Leah şi Duncan schimbară o privire surprinsă şi amuzată. În vreme ce urmau spre trăsură cuplul mai în vârstă, Duncan spuse încet:

— Credeam că unchiul meu este un burlac convins. Dar e posibil să mă fi înşelat.

Leah râse şi îl strânse mai tare de braţ. Magia plutea în aer. De ce n-ar simţi şi Lord Townley şi Lady Wheaton vraja?

*

Ranulph vizitase de câteva ori grădinile Vauxhall. În timpul zilei, hectarele de teren acoperite cu copaci reprezentau un respiro binevenit de la piatra şi duhoarea oraşului. De câteva ori, venise şi noaptea. Concertele nu erau rele, cu toate că nu se comparau cu muzica zânelor sau cu cântecele săltăreţe ale lui Leah. Dar, pe aleile umbrite de copaci, era simplu să găseşti femei dispuse să se culce cu un străin frumos. Satisfacţia fizică pe care o găsise cu ocazia unor astfel de întâlniri era trecătoare, însă obţinută uşor.

În seara asta era altfel, pentru că Leah se afla aici, împreună cu blestematul ei peţitor. Tânărul bărbat era în mod cert un peţitor – până şi un orb putea vedea asta.

Leah şi însoţitorii ei se plimbaseră pe Grand Walk, priviseră cascada şi cinaseră într-un separeu. Se petrecea ceva şi între bărbatul mai în vârstă şi naşa lui Leah – Ranulph putea vedea energia care strălucea între ei. Nu la fel de intensă precum strălucitoarea legătură dintre Leah şi tânărul Townley, dar exista cu certitudine şi devenea tot mai puternică. Cu toţii se simţeau atât de bine de parcă petreceau la o curte a zânelor, constată el cu ciudă.

După ce priviră focurile de artificii, cele două cupluri se despărţiră şi porniră la plimbare prin grădină, fiecare dorind să discute în particular – ori poate aveau alte motive. Ranulph pluti printre tufişuri, urmărind-o pe Leah. Legănatul provocator al coapselor ei în timp ce păşea îl intoxica. Iar sânii ei, oh, acei mici sâni perfecţi…

Îşi ţinu respiraţia când îi veni o idee. Ce-ar fi dacă un val de ceaţă s-ar rostogoli dinspre fluviu, în vreme ce Leah şi peţitorul ei se aflau pe Dark Walk? Nimănui nu i s-ar părea ceva suspect, în ceaţă ar fi uşor s-o despartă pe Leah de Townley. Rătăcită şi confuză, ar alerga fericită în braţele peţitorului ei când l-ar găsi. Doar că are să fie Ranulph acela, deghizat în înfăţişarea bărbatului pe care ea îl dorea.

Scoase un hohot de râs puternic în timp ce planul prindea contur

în mintea lui. Are să o posede în acea seară şi să îi ofere o asemenea plăcere, încât să devină înnebunită după tânărul bărbat al cărui chip are să-l poarte el. Apoi, când mintea ei are să fie îmbătată de dragoste, Ranulph o să-şi ceară preţul, iar ea are să-i aparţină.

În patul lui – şi în vâlcelele pline cu flori şi sub bolţile pline de muşchi – are s-o lege de el cu toată arta erotică învăţată de-a lungul secolelor, abilitate pe care niciun muritor nu putea spera s-o egaleze. Prin pasiune, are să înlăture încet orice resentiment pe care ea l-ar avea pentru că a fost obligată să părăsească lumea muritorilor. Nu că el s-ar fi aşteptat la prea multă rezistenţă. O dată ce avea să se acomodeze, cum ar fi putut să nu prefere secolele de viaţă plină de plăceri de pe Tărâmul Zânelor?

Aşteptă până când Leah şi însoţitorul ei părăsiră luminata Grand Cross Walk şi intrară pe Dark Walk. Apoi, în vreme ce urmărea cu privirea silueta ei graţioasă, ridică un braţ şi chemă ceaţa.

Groasă şi moale ca vata, pâcla deasă se rostogoli peste copacii şi aleile din acest colţ al grădinilor, estompând sunetele şi nelăsându-te să vezi la mai mult de un metru. Chiar şi Ranulph abia vedea ceva.

De peste tot din jurul lui se auzeau suspine şi mici ţipete de surpriză ale femeilor. Ranulph zâmbi şi pocni din degete murmurând câteva cuvinte în limba străveche a magiei. O vrajă a confuziei se formă în palma lui, o sferă palidă, cu panglici răsucindu-se înăuntru. O azvârli spre Leah şi Townley. Vraja nu era puternică, aşa că nu avea să-i afecteze decât pe ei şi ce se afla în jurul lor pe o rază de vreo cincisprezece metri.

Apoi, tăcut precum ceaţa însăşi, se îndreptă spre locul unde o văzuse ultima oară. Se pare că îşi făcuse treaba prea bine, pentru că până şi el deveni confuz. Ea nu se afla acolo unde se aşteptase şi nici însoţitorul ei nu era. Ranulph se opri şi cercetă prin ceaţa deasă cu ajutorul mirosului, al auzului şi al intuiţiei. În stânga se aflau copaci; dincolo de ei, doi oameni care se cuplau – şi nu cu partenerii cu care veniseră. Dar unde era Leah?

Auzi paşi uşori pe pietrişul aleii. O voce moale rosti nesigură:

— Duncan?

Vibrând de excitare, deveni vizibil pentru muritori, deghizat sub înfăţişarea lui Duncan Townley. Îşi rezervă un moment pentru a se familiariza cu noua sa formă. Trebuia să recunoască faptul că, pentru un muritor, nu era deloc un trup rău. Apoi rosti:

— Aici, Leah!

Făcu câţiva paşi şi aproape că dădu peste ea. Aceasta scoase o exclamaţie de uimire în vreme ce el o prinse de umeri pentru a o susţine.

— Te simţi bine? întrebă el rostind cuvintele cu o voce profundă, care nu era a lui.

Încet, mâinile lui coborâră pe braţele ei, în vreme ce îi studia trăsăturile delicate. Ea îi zâmbi stânjenită.

— Acum, da. Nu prea ştiu cum de te-am pierdut din ochi. Ştiu că te ţineam de braţ, dar apoi s-a lăsat ceaţa şi eu am devenit confuză.

— Ştiu. Am fost îngrijorat.

O trase în braţele lui şi o strânse la piept. După ce scoase un mic ţipăt de surpriză, se cuibări la pieptul lui.

Reamintindu-şi că trebuia s-o ia încet, o sărută pe creştetul capului, după care îşi îndreptă încet buzele spre tâmpla ei. Ceaţa umedă făcuse ca şuviţe din părul ei să i se lipească de gât. Incapabil să se mai abţină, puse stăpânire pe buzele ei. Ea se cutremură surprinsă.

— Eu… n-ar trebui, şopti ea în gura lui.

— Am fost atât de îngrijorat, spuse el din nou şi o sărută pe gâtul dezgolit, mângâindu-i cu limba vena care pulsa rapid.

Poate că mintea ei avea îndoieli, însă trupul părea foarte sigur. Se lipi de el chiar în timp ce murmura un alt protest vag. El făcu câţiva paşi, trăgând-o spre un pat de muşchi pe care îl crease mai devreme, la o distanţă suficient de sigură de aleea pietruită.

— Asta… asta este total nepotrivit, zise ea cu voce slabă, însă el se lăsă în genunchi şi o trase alături de el.

— Greşeşti, rosti el cu patimă. Pentru noi, este cel mai potrivit lucru din lume.

Dădu să spună că o iubeşte, o propoziţie care avea puterea unei vrăji asupra oricărei muritoare la fel de excitate cum era Leah acum. Însă nu rosti cuvintele. Într-un fel imposibil de definit, nu părea în regulă s-o mintă în privinţa asta.

Îi sărută gâtul din nou, îndepărtându-i în acelaşi timp şalul de pe umeri şi desfăcându-i abil panglicile de la spatele rochiei. Corsajul căzu, lăsând la vedere furoul de dantelă şi partea de sus a sânilor ei perfecţi.

— Oh, Duncan! Cu ochii larg deschişi de uimire, făcu o încercare nereuşită de a se acoperi cuviincios. Chiar n-ar trebui să faci astfel de lucruri.

— Trebuie să te am neapărat, Leah, rosti el cu vocea încordată.

Cu toate că avea forma unui muritor, dorinţa lui Ranulph răzbătu ca un fier încins prin cuvintele sale. Puse stăpânire pe gura ei, înghiţindu-i protestele în vreme ce mâinile lui se strecurau sub veşmântul străveziu.

Ar fi trebuit să-şi dezvăluie pasiunea mai devreme, pentru că ea răspunse brusc, cu o pasiune egală cu a lui, mâinile ei mici înfigându-şi degetele în spinarea lui. Era ca o flacără, trupul ei zvelt răsucindu-se sub al lui, cu mâinile şi gura nerăbdătoare.

Nebunia îl cuprinse – o nevoie arzătoare s-o facă să fie a lui. Totuşi, chiar în vreme ce o poseda, trupurile lor contopindu-se cu o

sălbăticie care îi ardea simţurile, îşi dădu seama că era ceva în neregulă. *Ceva era în neregulă.*

El ţipă în acelaşi timp cu ea, înecându-se în infernul pasiunii. În aceeaşi clipă în care simţi căldura sălbatică a răspunsului ei, partenera lui se transformă brusc. Trupul ei micuţ deveni mai voluptuos, iar părul ei roşcat se transformă într-o încâlceală de mătăsoase şuviţe negre ca noaptea.

Cu o furie marcată de şoc şi de neîncredere, el îşi dădu seama că nu Leah, ci Kamana zăcea sub el, cu picioarele încolăcite cu ale lui şi cu ochii aurii plini de un amuzament răutăcios. Se desprinse cu violenţă din îmbrăţişarea ei.

— Să te ia naiba! gâfâi el. Cum îndrăzneşti să te pui cu mine?

Ea râse netulburată şi se răsuci pe-o parte, sprijinindu-şi capul în palmă. Hainele ei dispăruseră, lăsând-o goală, acoperită doar de revărsarea diafană a părului ei negru ca pana corbului.

— De ce eşti atât de supărat? Părea să-ţi facă plăcere. Mâna liberă i se îndreptă spre piept, acolo unde încă se vedea urma dinţilor lui. Am crezut că am făcut-o foarte bine pe inocenta, până la sfârşit.

El se înroşi.

— Nu despre asta-i vorba. N-aveai niciun drept să mă înşeli.

Sprâncenele ei se arcuiră.

— Dar tu aveai dreptul s-o înşeli pe copila aceea, să-i iei virginitatea pe care muritorii pun atâta preţ? Asta ar fi fost o dovadă, de cruzime. Vocea îi deveni aspră. M-am gândit că aveai nevoie de o diversiune, aşa că m-am sacrificat pentru cauză.

El pufni.

— Te-ai sacrificat! Te-ai împerecheat ca o panteră. Urmele de pe spinarea mea n-o să dispară prea repede. Da asta ai venit în Anglia, ca să găseşti iubiţi mai îndrăzneţi decât cei din India?

Râsul ei răsună prin ceaţa care înconjura vâlceaua.

— Raporturile sexuale reprezintă una dintre artele măreţe pentru cei din neamul meu. Nu există nimeni aici care să poată egala talentele sexuale ale celor ca mine. Văzând că el era pe punctul de a exploda, adăugă amabilă: Oh, recunosc că şi tu ai un oarecare talent în acest domeniu. Cu ceva exerciţiu şi cu îndrumarea unui partener experimentat, s-ar putea ca, într-o zi, să ajungi la nivelul unui lord al Hindului.

Întinse leneşă o mână spre el, degetele ei trasând dâre luminoase.

Blestemând, el sări în picioare înainte ca ea să-l poată atinge.

— Vrăjitoareo! Probabil ai fost alungată de cei din neamul tău, şi ai venit aici ca să-mi dai mie bătăi de cap.

Ea renunţă să-l mai tachineze.

— Nici vorbă. Dar nu te voi lăsa s-o răneşti fără motiv pe copila aia. Faptul că este legată prin acea înţelegere cu un lord al zânelor nu

înseamnă că trebuie să devină prada ta. Ai răbdare şi, în curând, vei obţine tot ce doreşti.

— Ce-mi doresc este să scap de tine, zise el cu răutate, apoi dispăru învârtejindu-se în ceaţă, în vreme ce râsul ei îl urma.

*

Într-o clipă, Leah zâmbea datorită unei remarci făcute de Duncan, iar în următoarea, cea mai groasă ceaţă pe care o văzuse vreodată se lăsă cu o repeziciune surprinzătoare. Ea icni şi se răsuci, după care constată că dăduse cumva drumul braţului lui Duncan. La început, nu se alarmă, gândindu-se că se afla foarte aproape de ea.

Însă nu era. Dispăruse. Se îndreptă spre locul unde se aflase el, sau unde credea ea că fusese, însă nu îl găsi. Începu s-o cuprindă spaima. Ceaţa era stranie, ameninţătoare. Luptându-se să-şi stăpânească panica, îl strigă:

— Duncan?

Nu primi niciun răspuns. Cu mâinile încleştate, îl strigă din nou. De ce nu auzea nimic? Era ca şi cum se prăbuşise de pe faţa pământului într-un coşmar. Apoi auzi o voce slabă:

— Sunt aici, Leah.

Răsuflă uşurată, dar, în ceaţa aia deasă, era imposibil să-şi dea seama dincotro venise vocea lui. Nesigură, se răsuci în cerc.

— Unde? strigă la rându-i.

— Stai acolo unde eşti, îi ceru el, vocea auzindu-i-se de mai de-aproape. Dacă ne mişcăm amândoi, n-o să ne găsim niciodată.

Ascultătoare, rămase locului, strângându-şi şalul pentru a se proteja de răceala muşcătoare. După ceea ce păru o veşnicie, deşi probabil veşnicia asta însemna doar câteva minute, Duncan apăru din ceaţă, în faţa ei.

— Slavă Domnului!

Întinse amândouă mâinile spre el. Duncan i le prinse uşor, iar strângerea lui fu caldă, inspirând siguranţă.

— Te simţi bine?

Leah încuviinţă din cap, ruşinată de teama ei.

— Sunt doar puţin dezorientată.

Mâinile lui le strânseră pe ale ei.

— Am avut o senzaţie ciudată că era ceva foarte primejdios în întuneric. Ceva primejdios pentru tine. Mi-a fost teamă că nu te voi găsi la vreme.

Ea îşi înghiţi nodul din gât.

— Şi mie mi-a fost teamă până să vii.

El îi cuprinse uşor faţa în palme, privind-o cu intensitate.

— Nu ştiu ce m-aş face dacă ai păţi ceva, Leah. Am sentimentul că te cunosc dintotdeauna, nu doar de câteva zile.

— Şi eu… şi eu simt la fel.

Lacrimi se adunară în ochii ei, iar ea nu avea habar de ce.

— Eşti atât de minunată, Leah, şopti el. Cea mai minunată fiinţă pe care am văzut-o vreodată.

Apoi îşi înclină capul şi îi atinse buzele cu ale sale. Sărutul era deosebit de blând, total deosebit de îmbrăţişarea brutală a ducelui de Hardcastle. Dar dulce, atât de dulce… Ea simţi că îl doreşte, efectul sărutului răspândindu-i-se în fiecare fibră a trupului.

Când gura lui se îndepărtă, ea spuse cu glas tremurător:

— Este un păcat din partea mea că îmi place atât de mult?

— Dacă este aşa, atunci păcătuim amândoi.

O cuprinse într-o îmbrăţişare caldă, protectoare. Cu un suspin, ea se relaxă sprijinindu-se de el, simţindu-i bătăile inimii. Era îndrăgostită. Cu toate că nu mai trăise niciodată aşa ceva, era în sentiment la fel de inconfundabil ca un răsărit de soare.

Duncan o ţinu în braţe câteva minute lungi, mângâindu-i capul şi spatele. În cele din urmă, spuse cu părere de rău:

— Trebuie să te duc înapoi la naşa ta înainte de a face ceva ce n-ar trebui.

Ea încuviinţă din cap, dar nu avea nicio tragere de inimă să se clintească din loc.

Încet, el se desprinse din îmbrăţişare, mâinile lui atingându-i şoldurile şi spatele, uşor ca aripile unui fluture.

— Ceaţa ar trebui să se răărească pe măsură ce ne îndepărtăm de fluviu, zise el cu o voce hotărâtă. Dacă urmăm aleea pietruită, vom fi în regulă.

Porniră, cu mâna ei încleştată în a lui. Ea îşi număra paşii. Douăzeci. Cincizeci. O sută. Ieşiră brusc din ceaţă, ca şi cum ar fi intrat dintr-odată într-o cameră luminată.

— Cât de ciudat! exclamă Leah privind în jur, la ceilalţi plimbăreţi care discutau despre ciudata ceaţă.

— Adevărat, rosti Duncan gânditor. Este aproape nenaturală.

În timp ce o privea, ceaţa începu să se risipească la fel de rapid cum se formase. În câteva minute, nu mai fu decât o amintire stranie, ca un vis.

Lord Townley şi Lady Wheaton apărură din locul unde fusese până de curând ceaţă, amândoi încântaţi şi suspect de ameţiţi. În vreme ce cuplul mai în vârstă se îndreptă spre ei, Duncan spuse repede:

— Pot să te caut mâine? Este… ceva foarte important ce vreau să discut cu tine.

— Sigur că poţi să vii, zise Leah în vreme ce inima îi tresăltă.

Oare intenţiona s-o ceară de soţie? Cu toate că nu se cunoşteau demult timp, între ei părea să existe o rară armonie, o potrivire a modului de a gândi şi a gusturilor.

Se gândi cu încântare la această posibilitate, conştientă că rânjea

ca o proastă. Nu-i păsa. Era îndrăgostită şi credea că şi el o iubea pe ea.

Niciodată în viaţa ei nu fusese mai fericită.

Capitolul 6

Prea agitată ca să mănânce, Leah fu bucuroasă că, la micul dejun, Lady Wheaton se gândea la altceva. De fapt, visa cu ochii deschişi, în vreme ce un zâmbet îi plutea pe buze. Părea cu zece ani mai tânără şi mult mai puţin istovită decât când ajunsese Leah la Londra.

Leah o privi cu drag pe naşa ei. Dacă n-ar fi existat magia lui Lord Ranulph, ar fi fost puţin probabil ca ele două să se cunoască. Acum, între ele exista o legătură mai caldă decât ceea ce împărtăşiseră Leah şi mama ei. Îi era foarte îndatorată lordului zânelor.

Pentru prima dată de zile întregi, se întrebă ce putea să-şi dorească acesta în schimb, dar se simţea prea fericită pentru a-şi face griji în privinţa asta. În vremurile de demult, servitorii apreciaţi erau adesea răsplătiţi închiriindu-li-se case în schimbul unei boabe de piper pe an sau ceva la fel de neînsemnat. Lord Ranulph spusese că îi plăcea muzica ei – şi că legea celor asemenea lui îi impunea să solicite o plată în schimb. Fără îndoială că preţul avea să fie ceva similar acelor chirii de-o boabă de piper.

Incapabilă să mănânce, Leah fărâmiţă o felie de pâine prăjită şi speră ca Duncan să ajungă mai devreme. Dar el nu sosi decât după-amiază. Îşi petrecu întreaga dimineaţă cântând la harpă şi gândindu-se la seara trecută. Amintirea sărutului şi a îmbrăţişării lui îi trimitea furnicături în tot trupul. Poate că asta însemna să fie îndrăgostită. Se simţi uşurată când sosirea căpitanului Townley, care o aştepta în salon, fu anunţată de către o servitoare. Leah aruncă rapid o privire în oglindă. Arăta minunat. Devenise dificil să-şi amintească exact cum arătase înainte ca Ranulph să-şi facă vraja, dar totuşi îşi amintea cu claritate cum se simţise pe vremea când era o fiinţă atât de ştearsă, încât devenise aproape invizibilă în propria existenţă.

Leah se întristă puţin gândindu-se că Duncan n-ar fi băgat-o niciodată în seamă dacă ar fi arătat ca înainte. Faptul că îi câştigase atenţia în acest mod părea aproape o înşelătorie. Însă frumuseţea ei îi oferea lui plăcere, aşa că se simţea mai mult recunoscătoare decât vinovată.

După ce îşi alungă aceste gânduri, coborî scările şi se duse în salon, lăsând uşa întredeschisă de dragul bunei-cuviinţe. Duncan se sprijinea relaxat de poliţa şemineului. În timp ce privea cum lumina soarelui îi definea planurile cizelate ale chipului, Leah rosti involuntar:

— Eşti cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată.

În loc să fie încântat ori stânjenit, el rămase încremenit ca o statuie. Apoi expiră cu un suspin şi spuse:

— Nu pot să mă gândesc la mine ca fiind frumos.

— Ai prefera să spun că eşti atrăgător? Uimitor? Eroic? Eşti toate

aceste lucruri, zise ea, surprinsă de propria îndrăzneală. Îmi place nespus să mă uit la tine.

— Nu sunt bărbatul care creezi tu, Leah, rosti el cu o vehemenţă bruscă. Nu sunt erou, nu sunt uimitor, nu sunt deloc deosebit. Sunt un om obişnuit, căruia îi plac cărţile, traiul la ţară şi muzica şi care doar şi-a făcut datoria atunci când situaţia a cerut-o. Ochii lui aurii se întunecară. Singurul lucru special la mine este că te iubesc foarte mult. Să te întâlnesc a fost ca… sosirea acasă. Ştiu că este prea curând şi că nu ar trebui să vorbesc cu tine înainte de a discuta cu tatăl tău. Ştiu şi că tu eşti o bijuterie care ar trebui să împodobească doar cele mai alese cercuri ale societăţii londoneze, iar eu nu pot să-ţi ofer acest lucru. Dar este posibil – vocea lui tremură pentru o clipă creezi că ai putea fi fericită împărţind o viaţă tihnită cu mine?

Chiar că era timid, constată ea surprinsă. Poate la fel de timid ca ea. Copleşită de tandreţe, zise:

— Nu mi-aş dori nimic mai mult, Duncan. Se apropie de el şi îi luă mâinile înainte de a spune şovăielnic: Te iubesc. O persoană raţională poate ar râde de amândoi, dar simt că… am găsit în tine cealaltă jumătate a mea.

El îi cercetă chipul cu o intensitate fascinantă.

— M-ai iubi dacă aş fi urât, sau dacă această cicatrice ar arăta mult mai rău, sau dacă oamenii nu m-ar considera erou?

Dându-şi seama cât demult însemna pentru el răspunsul ei, Leah se gândi o vreme înainte de a răspunde:

— Îţi iubesc bunătatea, simţul umorului, felul în care mă faci să mă simt în siguranţă şi preţuită. Îi zâmbi cu timiditate. Iubesc persoana care sunt eu atunci când sunt cu tine. Cred că astea ar fi la fel de adevărate şi dacă societatea londoneză nu te-ar fi considerat vreodată o celebritate.

Zâmbetul lui radios îi trădă uşurarea.

— Atunci mă voi duce la ţară şi voi sta de vorbă cu tatăl tău. Creezi că există riscul ca el să refuze să stea de vorbă cu mine?

— Absolut deloc. Nu numai că eşti minunat ca om, dar eşti minunat şi ca pretendent. Îi surâse tachinându-l. Voi profita la maximum de această afacere, să ştii.

El se crispă.

— Nu gândi niciodată aşa, Leah. Măcar dacă ai şti.

Leah îşi muşcă buza de jos.

— Părinţilor mei nu le plac surprizele. Cred că ar fi înţelept să mă duc eu acasă întâi şi să îi pregătesc pentru vizita ta.

— Bine. Asta înseamnă că, de îndată ce voi avea permisiunea lui, voi putea veni să te cer oficial în căsătorie. Braţele lui o cuprinseră. Oh, Leah, Leah… Ea se lăsă cu încântare îmbrăţişată.

— Este o mare îndrăzneală din partea mea, însă aş dori ca logodna

să fie scurtă.

Râsul lui fu puternic şi profund.

— O vom scurta cât demult se poate pentru a nu fi lipsiţi de decenţă.

Ea suspină încântată. Era greu de crezut că o asemenea fericire putea fi reală. În vreme ce stătea sprijinită de el, bucurându-se de căldura şi de forţa trupului său, un gând cumplit îi veni în minte. Ranulph nu putea să i-l ceară pe primul ei născut! Dar existau străvechi poveşti cu zâne care cereau un astfel de preţ.

La asta nu se gândise când făcuseră respectiva înţelegere, probabil pentru că ideea de a avea un copil era extrem de departe de ea pe vremea aceea. Însă acum nu mai era deloc departe. Când îşi imagina căsătoria cu Duncan, copiii făceau parte din peisaj ca Duncan însuşi. Nu ar da niciodată un copil al lor unei fiinţe care pentru ea era la fel de greu de înţeles ca partea nevăzută a Lunii.

Cu siguranţă, temerile ei erau reale, cu toate că erau prostii fără sens. Totuşi, era bine că se întorcea acasă. Avea să-l găsească pe Ranulph şi să-şi regleze conturile cu el. Apoi putea începe liberă noua ei viaţă.

*

Lui Leah i se păru foarte ciudat să se afle din nou în dormitorul în care stătuse de când părăsise odaia copiilor. Ea se schimbase atât demult, însă camera rămăsese exact la fel. Ei bine, doar că acum exista şi Shadow, care se întorsese împreună cu ea de la Londra, cu obişnuita ei demnitate distantă.

Sir Edwin fusese surprins când Leah îl anunţase că un oarecare căpitan Townley avea să vină să stea de vorbă cu el despre un subiect de mare importanţă. Totuşi, se hotărî să accepte abia după ce citi scrisoarea de la Lady Wheaton, care descria cu lux de amănunt caracterul şi situaţia financiară ale lui Duncan.

Cu tristeţe, Leah îşi dădu seama că părinţii ei aveau să fie încântaţi să scape de grija ei. Totuşi, această constatare nu o duru aşa cum o duruse cândva. Atâta vreme cât Duncan o iubea, putea accepta faptul că, pentru părinţii ei, ea nu însemna mai mult decât o regretabilă obligaţie.

În dimineaţa de după sosirea acasă, Leah îşi atârnă harpa pe umăr şi o întrebă pe Shadow, care moţăia:

— Ai vrea să vii la o plimbare în pădure, împreună cu mine? Ar trebui să găseşti pe-acolo vreun şoarece pe care să-l fugăreşti sau alte delicatese de genul ăsta.

Pisica îi aruncă stăpânei sale o privire ofensată, apoi închise ochii şi îşi acoperi nasul cu coada. Leah chicoti. Pisica era un companion plăcut, dar nu era deloc interesată să facă vreun efort.

Era o superbă zi de toamnă, cu un cer senin şi un soare care

răspândea o căldură plăcută. Leah intră în pădure şi se îndreptă spre poiana unde îl întâlnise pentru prima dată pe Ranulph. Acolo, se aşeză pe trunchiul copacului prăbuşit şi începu să cânte la harpă. Cântă de dragoste şi de bucurie şi îl rugă în minte pe lordul zânelor să apară.

Aproape că renunţase la orice speranţă, când Lord Ranulph apăru brusc în faţa ei, părul lui fluturând în bătaia vântului precum ciulinii de pe jos. Surprinsă de apariţia sa, Leah îşi ţinu răsuflarea. De data aceasta, el nu purta veşmintele moderne ale unui gentleman englez, ci elegante haine cu o croială medievală, având o sabie la şold şi colanţi care îi scoteau în evidenţă muşchii coapselor. Era primejdios de masculin, cu o lumină neîmblânzită în ochii verzi, care îl făcea mult mai straniu decât la prima lor întâlnire. Dar, după ce se înclină, i se adresă pe un ton curtenitor:

— Ai dorit să mă vezi, doamna mea.

Punând harpa deoparte, Leah se ridică şi făcu o plecăciune.

— Magia ta este puternică, domnule. Am fost la Londra, după cum ai aranjat, şi am avut mare succes, după cum ai prezis.

— Ştiu, spuse el cu răceală. Te-am observat în permanenţă la Londra.

Pe ea o deranjă gândul că o spionase. Oare trăsese cu urechea şi în clipele intime, de tandreţe cu Duncan? Detesta această idee.

Aducându-şi aminte de abilitatea lui de a citi ce se petrecea în mintea ei, încercă să alunge gândul, dar, după expresia lui cinică, îşi dădu seama că el ştia ce simţea ea. Se sili să zâmbească.

— Am câştigat dragostea unui erou, aşa cum ai spus că e posibil. În curând voi fi măritată. Dacă eşti de acord, aş vrea să-mi plătesc datoria acum.

— Sincronizarea este impecabilă, Leah. Lordul zânelor începu să traverseze poiana ca un neobosit leu auriu. Dacă n-ai fi venit azi aici, te-aş fi chemat eu.

Încercând să-şi alunge senzaţia neplăcută, ea spuse:

— Mi-ai zis că am trei alternative, domnule. Care sunt acestea?

— Nu poţi ghici ce-mi doresc cu adevărat? Se opri şi se răsuci pentru a-i arunca o privire care hipnotiza. Vreau să trăieşti cu mine pe Tărâmul Zânelor, înconjurată de-a pururi de muzică şi de frumuseţe. O să-ţi arăt nişte minunăţii cum nu ţi-ai imaginat niciodată. Vino cu mine, Leah!

Întinse spre ea o mână lungă şi frumoasă. Ea simţi puterea sălbatică a dorinţei lui, forţa întunecată a magiei lui îndreptându-se către ea.

— Nu! spuse ea cu violenţă şi se retrase până când picioarele ei atinseră copacul prăbuşit. Nu aparţin lumii tale, Lord Ranulph. N-aş accepta niciodată aşa ceva.

Sprâncenele lui ridicate se arcuiră, iar Leah văzu că el râdea de ea.

— Dar o vei face, draga mea copilă. Este cea mai bună dintre alternativele pe care ţi le ofer.

Ea îşi trecu limba peste buzele uscate.

— Spune-mi care sunt celelalte două.

El începu să păşească din nou prin poiană, sabia legănându-i-se la şold.

— Zici că te vei mărita. Cu căpitanul Duncan Townley, presupun.

Ranulph îi aruncă o privire prin care îi cerea un răspuns.

— Eu şi Duncan avem o înţelegere, zise ea fără tragere de inimă. După ce vorbeşte cu tatăl meu, logodna noastră va fi oficială.

— Un tânăr frumos, spuse Ranulph îngândurat. Un erou de război.

Leah încuviinţă precaută din cap, nesigură unde voia să ajungă.

Lordul zânelor se opri în capătul îndepărtat al poienii şi se răsuci spre ea. Cu o voce care o făcu să îngheţe până la os, el rosti:

— A doua ta alternativă, scumpa mea copilă, este să-mi aduci inima lui.

Leah se holbă la Ranulph.

— Ce vrei să spui? Faptul că mi-a dăruit inima lui nu înseamnă că eu o pot da altcuiva. Dragostea nu este aşa.

Ochii lordului zânelor se îngustară.

— Nu vorbeam metaforic, Leah. Nu te teme, o să-ţi fac sarcina mult mai uşoară. Un pumnal de argint se materializă în mâna lui, lama sa strălucind cu răutate. Acesta este un pumnal fermecat. Chiar şi pentru o făptură micuţă, ca tine, va fi uşor să îl înfigă între coastele lui şi să îi scoată inima după ce va muri.

— Eşti nebun!

Şocată dincolo de cuvinte, se sufocă şi fu pe punctul de a vomita din pricina imaginii oribile descrise de cuvintele lui Ranulph. Să se uite în ochii zâmbitori ai lui Duncan, apoi să-l omoare… Îşi apăsă palma pe gură, în vreme ce stomacul ei se întoarse pe dos.

Cu o voce moale ca untul, Ranulph continuă:

— Îţi sugerez să comiţi fapta când ieşiţi la o plimbare în pădurea mea, astfel încât să nu ai mult de mers pentru a-mi da plata. Nu trebuie să te temi că vei fi pedepsită de oameni. Să plângi doar cât poţi de convingător şi să pretinzi că aţi fost atacaţi de un nebun care ţi-a ucis iubitul. Nimeni nu va crede că o femeie atât de frumoasă, atât de fragilă, atât de îndrăgostită ar putea comite o faptă atât de sângeroasă. Zâmbi sarcastic. După o perioadă decentă în care îl vei jeli, vei fi liberă să-ţi cauţi alt soţ. De pildă, acel duce care s-a purtat grosolan cu tine în grădina lui. A fost furios atunci, dar sunt sigur că îl vei aduce din nou la picioarele tale, cu un singur zâmbet fermecător.

Ranulph puse pumnalul de argint în mâna ei inertă. Mânerul se simţea rece în palma ei.

Se holbă la arma strălucitoare, oroarea intensificându-i-se.

— Nu pot. Nu o *s-o fac.*

El îşi înclină capul, în ochii lui citindu-se un amuzament malefic, inuman.

— Nici nu credeam că o vei face. Acesta este motivul pentru care am aşteptat până acum. Doar o femeie cumplită şi-ar putea ucide iubitul.

— Nu era nevoie să aştepţi atât demult, spuse ea cu voce tremurătoare. N-aş putea face niciodată aşa ceva, nici măcar dacă ar fi vorba despre un străin.

— Eşti atât de sentimentală faţă de toţi muritorii? rosti el surprins. Dacă mi-aş fi dat seama de sensibilitatea ta excesivă, aş fi venit mai devreme să-mi cer plata.

Mai mult decât orice altceva din cele făcute de el, acea declaraţie o făcu pe Leah să înţeleagă cât de străin de lumea asta era el. Pur şi simplu nu îi înţelegea absolut deloc pe muritori.

— Care este ultima alternativă – primul meu născut? întrebă ea cu amărăciune. Dacă îmi ceri asta îţi jur că voi folosi pumnalul chiar acum. Înalţă cu mâini tremurătoare arma şi o duse la piept. Întrebându-se dacă ar avea puterea să se sinucidă. El spusese că pumnalul era fermecat. Poate că avea să pătrundă cu uşurinţă…

Ranulph străbătu poiana dintr-un salt şi îndepărtă pumnalul.

— Pe toţii zeii, şi tu creezi că *eu* sunt nebun? rosti el furios. Nu vreau viaţa ta şi nici progenitura urlătoare a altui bărbat.

Aruncă pumnalul într-o parte. Acesta dispăru din zbor. Mai calm, zise:

— Un bebeluş al cărui tată să fiu eu – asta ar fi mai interesant. Lorzii zânelor nu sunt prolifici, dar, într-o eternitate în care ne împerechem, mai producem din când în când câte un copil.

El chiar intenţiona să-i posede şi trupul, şi sufletul. Clătinând din cap plină de repulsie, Leah spuse:

— Îmi eşti dator încă o alternativă, Lord Ranulph. Orice ar fi, nu are cum să fie la fel de diabolică precum cele pe care mi le-ai sugerat deja.

El îi surâse, la fel de splendid şi de amoral ca o fiară.

— Ultima variantă nu este deloc diabolică. Este un lucru foarte simplu.

Ea îşi împreună mâinile tremurătoare.

— Nu te juca, domnule, cu mine, rosti ea cu voce crispată. Spune-mi doar ce doreşti.

— Un lucru simplu, repetă el. Însă cred că este preţul cel mai mare. Dacă refuzi primele alternative, îţi vei pierde frumuseţea.

Capitolul 7

Şocată, Leah se holbă la Ranulph, cu ochii mari.

— Frumuseţea mea?

Văzându-i nefericirea, el tresări în sinea lui, însă era necesar. Stabilise intenţionat ordinea prezentării alternativelor, ştiind că prima ei reacţie avea să fie să refuze părăsirea lumii ei. Numai după ce auzea care erau celelalte opţiuni avea să ia în serios propunerea lui.

Având grijă să nu i se desluşească nici urmă de compasiune în voce, rosti cu răceală:

— Nu face pe proasta, Leah. Refuză-mă, şi vei deveni din nou creatura ştearsă de dinainte. Anostă şi lipsită de culoare, aproape invizibilă. Majoritatea oamenilor nu vor înţelege cu adevărat schimbarea, cu toate că toţi cei care te-au văzut în timpul triumfului tău de la Londra vor fi incapabili să-şi amintească de ce te-au considerat o asemenea frumuseţe la vremea aceea. Vocea lui deveni mai moale. Dar pretendentul tău îşi va aminti. Se va uita la tine şocat şi cu repulsie. De câte ori ţi-a lăudat frumuseţea căpitanul Townley? Cât de adesea ţi-a murmurat la ureche ce încântătoare eşti? Când frumuseţea ta va dispărea, la fel se va întâmpla şi cu dragostea lui. Îţi vei petrece restul vieţii singură şi nebăgată în seamă. Ridică plictisit din umeri. Presupun că, din moment ce e în joc onoarea masculină, s-ar putea să-l faci să se logodească totuşi cu tine. În acest caz, vei avea plăcerea de a trăi o viaţă alături de un bărbat care te va dispreţui pentru că l-ai înşelat.

Ochii ei, o oglindă de smarald a ochilor lui, se umplură cu lacrimi până când îi închise. Chipul ei remarcabil de expresiv reflecta cu fidelitate faptul că ea îşi imagina cu exactitate ceea ce Ranulph descrisese: respingerea din partea iubitului ei, întoarcerea la existenţa ei pustie.

Apreciind că era vremea să-şi schimbe tactica, spuse cu voce blândă:

— Acum înţelegi de ce am zis că a-mi deveni consoartă este alegerea cea mai bună? Vino cu mine, şi îţi voi dărui pasiune şi frumuseţe dincolo de visurile tale cele mai sălbatice. Peşteri imense ce strălucesc de la bijuteriile neştiute. Păduri atât de maiestuoase încât ar pune în umbră cea mai măreaţă catedrală a lumii. Vom călări vântul şi vom cânta mările, iar tu nu-ţi vei regreta niciodată decizia.

Încredinţat că Leah avea să se lase prinsă în mrejele vorbelor sale şi avea să se răzgândească, se apropie de ea şi îi luă mâna în ale lui. Pe toţi zeii, era încântătoare! Simţi cum i se întăreşte mădularul de dorinţă. Pasiunea avea să îi înlăture fetei şi ultimele îndoieli.

O atrase într-un sărut. Gura ei era moale, parfumul ei, la fel de

proaspăt ca al florilor de primăvară.

Îşi folosi toate abilităţile erotice, apelând la o vrajă care avea s-o facă să-şi dorească şi mai mult.

Dar nu funcţionă. Ea se smulse şi îşi şterse scârbită gura cu dosul palmei.

— Creezi că aş prefera atingerea ta în locul celei a lui Duncan? îşi ridică harpa şi o strânse ca pe un talisman împotriva răului. Probabil eşti în stare să-mi întuneci mintea cu farmece, însă eu nu voi fi niciodată de bunăvoie târfa ta.

El se holbă la Leah, şocat că putea rezista vrăjii senzuale. Cine ar fi crezut că ea avea o asemenea forţă? Pocnind din degete, făcu să apară oglinda şi o ridică pentru a-i aduce aminte cum arătase. Nemilos, se folosi de o imagine a ei când arăta cel mai rău, cu ochii umflaţi şi cu nasul înroşit de plâns.

— Asta alegi? rosti el cu cruzime. Sau va fi inima iubitului tău?

Ea păli când văzu imaginea din oglindă, dar spuse cu fermitate:

— Fă-mă la loc cum am fost, Lord Ranulph. Am fost banală toată viaţa mea. Eu… eu pot să mă învăţ să fiu din nou aşa.

— Nu ştii ce vorbeşti! exclamă el nevenindu-i să creadă. Înainte, a fost suficient de dureros faptul că nu arătai bine, însă acum ai cunoscut plăcerile frumuseţii. Adoraţia, puterea, faima. Să pierzi aceste lucruri după ce le-ai gustat o vreme va fi infinit mai dureros decât să nu le fi cunoscut niciodată.

— Creezi că nu ştiu asta? ţipă ea strângând harpa şi mai tare. Dar pot să suport aşa ceva. Voi fi nevoită, din moment ce celelalte două variante sunt de neconceput. N-aş putea să-i fac niciodată rău lui Duncan sau altei persoane inocente. Nici n-aş putea să renunţ la lumea mea pentru a deveni sclava unei creaturi care este la fel de frumoasă şi de străină ca un tigru.

— Vreau să-mi fi consoartă, nu sclavă! se răsti el cu o voce biciuitoare.

— Nu este sclavie dacă vin împotriva voinţei mele? Gura ei se strâmbă. Noi doi suntem făcuţi dintr-un aluat diferit, Lord Ranulph. Tu creezi că frumuseţea este mai valoroasă decât libertatea, mai preţioasă decât viaţa altei persoane. Nu te pot înţelege, tot aşa cum nici tu nu mă poţi înţelege. La revedere, domnule. Presupun că, până când voi ajunge acasă, voi avea din nou o înfăţişare banală, iar cu asta îmi voi fi plătit partea din înţelegere.

Se îndepărtă de el, traversând poiana. Înainte de a intra în pădure, se opri pentru a-i spune încet:

— Îmi… îmi pare foarte rău că nu pot fi ceea ce îţi doreşti.

Şocat că ea pleca de-adevăratelea, el rămase încremenit preţ de o clipă. Apoi scoase un sălbatic ţipăt de furie.

— Nu!

Îşi ridică amândouă braţele spre cer, iar tunetul bubui din cerul senin de toamnă, rostogolindu-se de-a lungul pădurii cu o forţă care zgâlţâi copacii. Leah tresări, iar el văzu spaima din ochii ei. Dându-şi seama că, dacă ajungea să se teamă de el, orice speranţă era pierdută, spuse cu voce crispată:

— Nu-ţi voi face rău, Leah. Nici acum, nici vreo dată. Dacă te vei sătura cândva să fi banală, şi singură, şi dispreţuită, ştii cum să mă chemi.

Ea încuviinţă vag din cap, dar el înţelese cu disperare că Leah nu avea să se răzgândească niciodată. Cu excepţia muzicii ei, ea era pentru el un mister la fel de mare cum era el pentru ea. Oare din pricină că era muritoare sau, pur şi simplu, pentru că era femeie?

Profund îndurerat, o urmări dispărând printre copaci. Ea plecase, iar el era singur.

Apoi furia reveni. Cu o fluturare a mâinii, înlătură toată strălucirea fermecată care uimise întreaga Londră. Se gândi cu răutate cum avea să reacţioneze iubitul ei când avea să descopere că răpitoarea lui logodnică era la fel de banală ca un şoarece.

Volbura nedomolită a furiei lui se îndreptă spre Kamana. Blestemată fie femeia aia perfidă! Prezicerile ei că Leah avea să vină la el nu fuseseră decât vorbe goale, unul dintre jocurile ei batjocoritoare. Avea să-i dea socoteală pentru minciunile ei. Avea putere, însă el îi era egal. Nu avea să fie în stare să-l refuze dacă el o chema.

Închise ochii şi o vizualiză pe Kamana până când imaginea ei exotică şi batjocoritoare fu parcă imprimată cu fierul roşu în creierul lui. Apoi rosti cuvintele Puterii, care aveau s-o aducă la el, împotriva voinţei ei, dacă era necesar.

Vrăjitoarea trădătoare avea să plătească pentru minciunile şi pentru amestecul ei. Da, avea să plătească neapărat.

*

Când ajunse acasă, Leah tremura încă. Fiindcă nu dorea s-o vadă nimeni cu lacrimi pe faţă, se furişă pe scara din spate şi se duse în dormitorul ei.

Shadow era încă întinsă pe pat. Când Leah intră, pisica deschise ochii şi o privi fix. Leah încercă să zâmbească.

— Nu-mi spune că şi tu mă vei abandona. Aş fi crezut că măcar pisica mea mă va accepta aşa cum sunt acum.

Shadow sări din pat şi veni să se frece de gleznele lui Leah, torcând cu căldură. Puţin mai liniştită, Leah scărpină gâtul pisicii.

Apoi se întoarse către oglinda ei. Orice urmă de speranţă că ar fi fost posibil ca Ranulph să nu-şi ia plata se spulberă. Păr lipsit de strălucire, banali ochi cenuşii-verzui înroşiţi de plâns. Îşi privi palma stângă. În centrul ei, încă putea vedea slaba licărire irizată a tăieturii pe care i-o făcuse Ranulph când îşi pecetluiseră înţelegerea. Se părea

că avea să fie singurul semn care îi rămânea din ce fusese până de curând.

Trase îndurerată aer în piept şi se sili să-şi privească imaginea din oglindă. O făcuse chiar mai ştearsă decât înainte sau aspectul ei i se părea mai cumplit doar din cauza contrastului cu cea care fusese? Nu avea importanţă. Acesta era chipul cu care se născuse şi cu care avea să moară. Îşi aminti că, de fapt, nu avusese cu adevărat de ales. Crima era ceva de neconceput, la fel cum era şi intrarea ei în lumea stranie, de iad neomenesc, pe care Ranulph o numea acasă.

Tresări când îşi aminti privirea plină de veneraţie a lui Duncan, momentele când îi spusese că era cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse vreodată. El era mult prea gentleman pentru a-şi încălca totuşi cuvântul când avea să vadă cum devenise ea, însă Ranulph avea dreptate. Ar fi fost mai rău să trăiască alături de Duncan şi să ştie că el o dispreţuia decât să trăiască fără el. Trebuia să-l scape de acea logodnă.

Gândul de a-l pierde spulberă ultimele fărâme din stăpânirea ei de sine. Se aruncă pe pat şi izbucni în hohote de plâns incontrolabile. Shadow o urmă şi îşi lipi nasul rece de obrazul lui Leah, însă asta nu-i ostoi durerea. Dumnezeule, Leah ar fi fost mult mai fericită dacă nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Ranulph al Pădurii ori dacă ar fi fost suficient de înţeleaptă încât să refuze acea înţelegere blestemată.

Sau n-ar fi fost? Se rostogoli pe o parte şi strânse în braţe trupul cald şi blănos al pisicii. Preţul înţelegerii cu Ranulph fusese amarnic de mare, însă ea aflase cum era să fi frumoasă şi că frumuseţea nu reprezenta o binecuvântare desăvârşită. Nu aveau să-i lipsească privirile înfometate ale străinilor ori resentimentele celorlalte femei.

Nu aveau să-i lipsească nici balurile nesfârşite şi petrecerile. După dispariţia entuziasmului iniţial dat de faptul că era admirată, înţelesese că pur şi simplu nu era o persoană foarte sociabilă. Prefera viaţa de la ţară, cu muzica ei şi cu un mic cerc de prieteni, şi nu avea să mai tânjească după plăcerile Londrei.

Iar înţelegerea cu Ranulph îi permisese să aibă parte de bucuria iubirii. Cândva, când durerea avea să se domolească, avea să fie fericită din acest motiv.

Dar acum rana era încă proaspătă. Îşi îngropă faţa în blana mătăsoasă a lui Shadow şi plânse.

*

Extenuată de atâtea lacrimi, Leah aţipi. Se trezi brusc în clipa când o servitoare bătu la uşa ei.

— Domnişoară Leah, un tânăr gentleman numit căpitanul Townley a venit să vă vadă, rosti fata de dincolo de uşă. Chicoti. Tocmai a vorbit cu tatăl dumneavoastră. Se va face vreun anunţ?

Icnind şocată, Leah se ridică în şezut. Doamne, Dumnezeule,

Duncan sosise deja şi o ceruse de la tatăl ei! Crezuse că nu avea să ajungă decât a doua zi, cel mai devreme. Nu putea să apară în faţa lui în halul în care arăta. De fapt, poate era mai bine să-i scrie un bilet. Avea să-i ceară mii de scuze şi să-i spună că, după ce se gândise serios, decisese că ei doi nu se potriveau.

Dar îşi imagină expresia lui când ar citi scrisoarea. Constată că Shadow se uita la ea cu o privire dezaprobatoare în ochii aurii. Pisica avea dreptate. Ar fi fost de neiertat să se poarte ca o laşă şi să-l lase pe Duncan să se întrebe toată viaţa ce fusese în neregulă. Când avea s-o vadă, dragostea lui urma să se evapore fără durere, fără să simtă jalea care o chinuia pe ea. Iar ea avea să-şi găsească o oarecare consolare în asta.

— Domnişoară Leah? rosti camerista din nou. Sunteţi acolo?

— Roagă-l pe căpitanul Townley să mă aştepte în camera de zi, răspunse Leah cu vocea încordată. Voi coborî în câteva minute.

Se duse la lavoar şi se stropi cu apă rece pe faţă, pentru a diminua roşeaţa. Din mândrie, nu voia să arate mai rău decât era în realitate. Din fericire, rochia ei de culoarea merelor verzi era foarte drăguţă, una dintre achiziţiile de la Londra, şi îi punea în valoare silueta zveltă şi tenul acceptabil. Părul ei era un dezastru, aşa că îl pieptănă şi îl prinse simplu la spate cu o panglică verde.

Shadow o urmărea din nou cu privirea. În minte, Leah auzi cuvintele: „Frumuseţea este dată de încredere în aceeaşi măsură în care este dată şi de perfecţiunea fizică”.

Leah clipi, dându-şi seama că era adevărat. Lady Wheaton nu era o frumuseţe clasică, însă ţinuta ei graţioasă şi încrederea făceau mereu capetele să se întoarcă atunci când intra într-o încăpere. Iar Leah se purta altfel după ce se obişnuise cu frumuseţea ei fermecată.

Amintindu-şi cum se simţise când îşi făcuse intrarea în societate, cu toţi ochii aţintiţi asupra ei, îşi ridică mândră capul. N-avea să-l reţină pe Duncan împotriva voinţei lui şi nu avea să plângă în faţa lui.

„Adio!” Shadow se află deodată lângă Leah, cu ochii săi aurii acum întunecaţi.

Leah simţi un nod în gât din pricina acestei despărţiri neaşteptate.

— O să te pierd şi pe tine, nu-i aşa? Ai venit o dată cu magia lui Ranulph, şi acum trebuie să pleci, din moment ce aceasta a dispărut.

Îndurerată, ridică pisica pentru a o îmbrăţişa pentru ultima oară. În clipa aia în mintea ei apăru imaginea unei pisicuţe mici. Un pui de pisică negru şi jucăuş avea să danseze în inima lui Leah, şi asta în curând. Conştientizarea acestui lucru o linişti întru câtva, cu toate că ştia că nu avea să mai existe niciodată o pisică precum Shadow.

După ce o aşeză pe Shadow pe pat, Leah deschise fereastra, deşi, dacă era o pisică de-a zânelor, probabil n-avea nevoie de un geam deschis pentru a pleca. Apoi Leah se îndreptă spre uşă. Cu o urmă de

umor negru, îşi spuse că Duncan avea să fie norocos să scape de ea, din moment ce era probabil pe jumătate nebună dacă purta conversaţii imaginare cu pisica ei.

În vreme ce părăsi încăperea, simţi o căldură liniştitoare în minte, aproape ca un tors de pisică.

Fiindcă ferestrele camerei de zi dădeau spre est, încăperea era oarecum întunecată la această oră târzie a zilei. Leah intră şi îl găsi pe Duncan în faţa unui geam, silueta lui cu umeri laţi profilându-se întunecată pe fundalul ferestrei. Chiar şi când se întoarse, trăsăturile lui rămaseră umbrite, aşa că ea nu-i putu descifra expresia. Se hotărî că asta reprezenta o mică binecuvântare.

— Bună ziua, Duncan.

— Leah.

El se înclină, însă nu se apropie de ea. Inima ei muri puţin când văzu rigiditatea de rău augur a siluetei sale. Probabil era şocat de înfăţişarea ei ternă. Ea se opri în mijlocul încăperii, având grijă să-şi ţină capul ridicat cu mândrie. Nu îşi putea schimba înfăţişarea, însă putea să se poarte cu demnitate.

— Ai vorbit cu tatăl meu?

— Da, şi mi-a dat bucuros încuviinţarea. Dar – Duncan ezită, apoi spuse grăbit – înainte de a te cere oficial în căsătorie, trebuie să-ţi spun ceva.

Brusc disperată să vorbească ea prima, pentru a nu auzi întrebările lui confuze, stânjenite, ea rosti cu voce egală, de parcă n-ar fi fost un lucru important:

— Nu este nevoie să spui nimic. Este cât se poate de evident că a fost o greşeală să ne gândim la căsătorie. Îşi feri privirea de el şi clipi pentru a-şi reţine lacrimile. Adio, căpitane Townley. Mi-a făcut plăcere… flirtul nostru.

Se îndreptă spre uşă, şi era pe punctul de a scăpa, când Duncan traversă vijelios camera şi o prinse de braţ.

— Te rog, nu pleca. Cel puţin, nu încă. Înghiţi nodul care i se pusese în gât. Eu… eu înţeleg că nu doreşti să te măriţi cu mine. Îmi pare rău, Leah. Te-am avertizat că nu sunt bărbatul care creezi că sunt. O femeie atât de frumoasă ca tine merită mult mai mult. Dar şi eu voi preţui… flirtul nostru.

Ea se holbă la el.

— O femeie atât de frumoasă ca mine? Duncan, priveşte-mă! Sunt la fel de banală ca un stâlp dintr-un gard. Oamenii ar râde de tine dacă ţi-ai lua o nevastă atât de slută când ai putea avea orice femeie din Anglia.

Privirea lui o măsură din cap până în picioare.

— Astăzi arăţi ceva mai puţin spectaculos decât de obicei, probabil pentru că nu ţi-e uşor să-mi spui că vrei să anulezi înţelegerea noastră.

Îmi pare rău că este atât de dificil pentru tine. Vocea lui se înăspri. Dar, chiar şi supărată fiind, tot eşti cea mai încântătoare fiinţă pe care am văzut-o vreodată, Leah. Eu… eu n-o să te uit niciodată.

Sinceritatea din vocea lui o şocă. Faptul că el o considera în continuare frumoasă era urmare a faptului că acea încăpere era prea al naibii de întunecoasă. Acceptând înverşunată că trebuia să i se înfăţişeze în toată banalitatea ei, luă o lumânare de pe masă şi o aprinse de la un mic cărbune încins, apoi aprinse toate sfeşnicele, astfel încât lumina să cadă asupra ei. Se întoarse spre Duncan.

— Te întrebi ce s-a întâmplat cu faţa cu care voiai să te căsătoreşti, spuse ea pe un ton plat. Este o poveste chiar interesantă, deşi greu de crezut. La sfârşitul verii, am întâlnit un lord al zânelor care s-a oferit să mă facă frumoasă pentru un preţ care trebuia plătit ulterior. Zâmbi deloc amuzată. Nu numai că am fost făcută frumoasă, dar în capul lui Lady Wheaton a fost inoculat gândul că ar vrea să mă prezinte în societate, şi asta rapid. Aşa că am ajuns la Londra. O magie excelentă, nu-i aşa? Ridică din umeri cu o elaborată nepăsare. Numai că eu şi lordul zânelor nu am putut ajunge la o înţelegere în privinţa plăţii, aşa că frumuseţea mi-a fost luată înapoi. Ar fi imposibil de crezut un asemenea basm, doar că adevărul este scris pe chipul meu.

El se încruntă.

— Te-a vizitat şi Kamana?

— Kamana? întrebă Leah perplexă.

— Zâna. Obosit, îşi trecu o mână prin părul castaniu. Mi-a spus de la început că schimbarea din înfăţişarea mea s-ar putea să fie doar temporară. Te-am cunoscut, şi nu mă puteam logodi cu tine până când tu nu mă vedeai aşa cum sunt, aşa că ieri i-am cerut Kamanei să îndepărteze vraja. N-am crezut-o, şi pe bună dreptate. O femeie atât de frumoasă şi de fermecătoare ca tine merită tot ce-i mai bun, nu un om atât de banal ca mine.

Leah îl fixă cu privirea, căutând schimbările din înfăţişarea lui. Acum, că era atentă, văzu că ochii lui nu mai erau aurii, ci de un căprui plăcut, cu pete verzi. Cu toate că încă avea umerii laţi şi o siluetă bine proporţionată, aura impetuoasă şi primejdioasă care atrăgea femeile ca ursul la miere dispăruse. Cu toate astea, era acelaşi inconfundabil Duncan.

Stupefiată, spuse:

— Fiinţa de pe Tărâmul Zânelor care a venit la mine era bărbat, Ranulph al Pădurii. Sălăşluieşte chiar aici, pe pământul tatălui meu. A fost oare posibil să se transforme în femeie pentru a vorbi cu tine?

Exact când rosti cuvintele, le şi respinse. Ranulph era prea masculin pentru a lua înfăţişarea unei femei. La fel de perplex, Duncan rosti:

— Kamana este din India. A venit în Anglia pe corabia care l-a

adus pe unchiul meu, împreună cu un transport de plante de diverse soiuri. După Waterloo, când mă vindecam de rănile căpătate, mi s-a înfăţişat şi a zis că unchiul meu îi salvase viaţa. Duncan zâmbi din colţul gurii. Şi-a cerut scuze că nu mă poate apăra de tot răul, dar probabil vraja ei m-a ţinut în viaţă şi a făcut ca rănile mele să se vindece rapid. Înţelegi de ce n-ar trebui să fiu considerat erou? Datorită faptei bune făcute de unchiul meu, am fost ferit de armele care i-au ucis pe tovarăşii mei. N-am niciun merit pentru asta.

Deci acesta era motivul pentru care se desconsidera.

— Prostii, rosti Leah cu vehemenţă. Ştiai că erai protejat în timpul bătăliei? Când el clătină din cap, continuă: Atunci cum poate vraja unei zâne să diminueze importanţa faptelor tale? Din câte ştiai la vremea aceea, puteai muri în orice clipă, aşa cum au păţit prietenii tăi. N-a fost nicio magie că regimentul tău s-a regrupat şi a oprit avansarea francezilor. Au fost curajul şi calităţile tale. Eroismul tău, Duncan.

În timp ce privea chipul iubit, încercând să-i transmită crezul ei, îşi dădu seama că el fusese rănit mai grav decât crezuse ea. Se apropie de el şi îi atinse cicatricea aspră care i se întindea de la tâmplă până în mijlocul obrazului. Nu mai era linia subţire care păruse un accesoriu elegant al înfăţişării dramatic de frumoase a eroului de salon, ci însemnul unei răni cumplite care i-ar fi putut curma viaţa.

— Pentru mine, tu vei fi întotdeauna un erou, rosti ea încet.

El se îndepărtă de degetele ei.

— Este urâtă, nu-i aşa? Când mă aflam în spital, nici măcar nu mă puteam privi în oglinda în care mă bărbieream. Şi mai sunt vreo duzină de răni în locuri mai puţin evidente. Îşi înghiţi nodul din gât. Când Kamana a venit la mine, a insistat să-mi ofere un sezon de strălucire fermecată, pentru a nu mă ascunde de oamenii din societate. Poate ar fi fost mai bine să nu accept, pentru că magia ei nu a făcut decât să întârzie momentul confruntării cu desfigurarea mea. Vocea lui se îmblânzi. Dacă nu ar fi fost vraja Kamanei, nu te-aş fi întâlnit niciodată, cu atât mai puţin aş fi avut curajul să-ţi vorbesc sau… să te sărut. Nu pot să regret asta.

— Nu eşti urât, spuse Leah cu vehemenţă. Chiar şi fără strălucirea dată de vraja zânelor, eşti cel mai atrăgător bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, Duncan. Iubesc felul cum arăţi la fel demult cum îţi iubesc puterea, şi bunătatea, şi modul în care vorbeşti, şi alte o mie de lucruri.

O izbi un gând surprinzător. Dacă ea îl iubea pe Duncan deşi nu era eroul fascinant, byronian, după care leşina jumătate din societatea londoneză, exista o şansă ca şi el s-o iubească deşi nu era frumoasă.

Trase adânc aer în piept, apoi puse cea mai dificilă întrebare din viaţa ei:

— Crezi… crezi că m-ai putea iubi cu toate că am o înfăţişare banală?

— Cum poţi să crezi că eşti banală? replică el uimit. Cu toate că nu străluceşti ca înainte, tot eşti fermecător de zveltă şi de graţioasă, cu un zâmbet care luminează încăperea şi cu ochi la fel de calzi ca un foc în toiul iernii. Eşti frumoasă – cel puţin pentru mine eşti frumoasă. Îi cuprinse cu tandreţe obrajii în palmele sale. După cum ţi-am mai zis, când te-am întâlnit, am simţit că mă întorc acasă, rosti el cu voce răguşită. Acum, că ne vedem aşa cum suntem cu adevărat, te iubesc chiar mai mult decât înainte.

Râzând de bucurie, se lăsă cuprinsă de braţele lui. Cât de proastă fusese să creadă că dragostea ţinea doar de aspect şi că niciun bărbat nu o putea iubi dacă nu atingea vreun imposibil ideal de perfecţiune fizică.

— Duncan, Duncan, te iubesc atât demult!

Se cuprinseră într-o îmbrăţişare sălbatică. În vreme ce Leah îşi înălţă capul pentru a primi sărutul lui, mulţumi din suflet că îşi găsise jumătatea.

Capitolul 8

Furios, Ranulph umblă dintr-un capăt în celălalt al poienii până când Kamana apăru în faţa lui într-o explozie de lumină.

Magnifică, purta un veşmânt indian din mătase stacojie, care îi sublinia într-un mod extraordinar pielea întunecată şi foarte erotică, precum şi părul ca pana corbului, care cădea în bucle în jurul ei.

— M-ai chemat, Lord Ranulph? întrebă ea cu răceală în glas.

El se încruntă la ea.

— Te-ai amestecat în repetate rânduri în timp ce o urmăream pe Leah. Astăzi, ea m-a respins, în ciuda asigurărilor tale că are să fie a mea. Vocea îi deveni de gheaţă. Tu ai influenţat-o, nu-i aşa? Poate chiar ai vrăjit-o ca să reziste magiei mele. De ce, blestemată să fi? Cu ce ţi-am greşit ca să-ţi facă o asemenea plăcere să stai în calea mea?

— Ranulph, n-am spus niciodată că Leah va fi a ta. Ci doar că soţia care îţi este predestinată va fi a ta în curând, ceea ce este adevărat. Kamana pluti spre el, silueta ei unduindu-se provocator, iar picioarele ei desculţe abia atingând iarba de toamnă. De ce creezi că am venit cale de jumătate de lume? Destinul, domnul meu.

Îl tachina din nou. Furios, îi cuprinse cu mâinile carnea caldă a gâtului, dorind să-i vadă frica în ochi, tânjind s-o audă cum imploră iertare.

Kamana râse, ochii ei oblici strălucind ca nişte monede proaspăt turnate.

— Este atât de cumplit gândul ca eu să-ţi fiu consoartă, Ranulph? Credeam că întâlnirea noastră din parc a fost mai degrabă plăcută.

— Ţi-ai bătut joc de mine atunci, îţi baţi joc de mine şi acum, mârâi el. Degetele lui se strânseră până când îi simţi pulsul bubuind. Dacă eram, cu adevărat, o pereche predestinată, de ce n-ai spus asta pur şi simplu?

— Noi suntem fiinţe încăpăţânate, zise ea calmă. Toate gândurile şi visurile tale erau concentrate asupra acelei copile muritoare. Cum ai fi reacţionat dacă te-aş fi anunţat că noi doi eram predestinaţi să fim împreună?

Avea dreptate din nou, naiba s-o ia. Mâinile lui slăbiră strânsoarea, iar el se dădu îndărăt.

— Aş fi spus că mai degrabă m-aş împerechea cu un arici decât să-mi împart viaţa cu tine, mârâi el.

— Vei constata că sunt un companion mult mai plăcut decât un arici. Îşi dădu capul pe spate, părul ei mătăsos strălucind ca un văl de abanos. Nu te poţi împotrivi destinului, Ranulph. Vino, am ceva să-ţi arăt.

Kamana traversă poiana spre locul unde un pârâu forma un mic iaz

înainte de a-şi continua curgerea. Îşi flutură mâna, şi o imagine a lui Leah şi a tânărului ei iubit apăru în apă. Şedeau alături unul de altul pe o sofa. Townley spuse ceva, iar Leah râse răsucindu-se pentru a-şi sprijini fruntea de umărul lui, în vreme ce îşi punea uşor mâna pe pieptul bărbatului. Braţul lui o cuprinse, apoi Duncan o sărută pe tâmplă.

Ranulph văzu tandreţea dintre ei şi se simţi îndurerat în sinea lui.

— Vrei să zici că muritorii, cu vieţile lor scurte şi cu sufletele veşnice, sunt mai norocoşi decât cei de pe Tărâmul Zânelor, care trăiesc mult şi sunt lipsiţi de suflete?

Kamana îi aruncă o privire uşor exasperată.

— Să ştii că toate lucrurile care trăiesc au un spirit, Ranulph. Copacii din jurul nostru, iarba de sub noi, toate creaturile mari şi mici. Inclusiv noi, cei de pe Tărâmul Zânelor, aşa că nu vreau să mai aud despre lipsa sufletului.

Privirea lui reveni la cei doi tineri muritori. Se sărutau acum, iar Leah era atât de frumoasă… Frumoasă într-un fel mai discret, mult mai profund decât strălucirea magiei zânelor pe care i-o oferise Ranulph.

— Cei doi sunt suflete-pereche, acesta fiind motivul pentru care dragostea lor nu poate fi afectată de vrăjile zânelor, spuse Kamana cu blândeţe. Când unchiul lui Duncan m-a rugat să-l protejez pe băiat, am urmărit firul destinului său şi am descoperit că, fără un ajutor magic, avea să moară la Waterloo. Clătină din cap cu regret. În ciuda ajutorului meu, în acea zi cumplită, trupul lui a fost rănit, iar sufletul, şi mai mult. Rănile fizice nu au fost greu de vindecat, însă cu rănile spiritului este mult mai dificil. Când i-am privit din nou linia destinului, mi-am dat seama că remediul cel mai bun ar fi să îl aduc alături de Leah. În mod normal, le-ar fi luat mult mai mult să fie împreună şi chiar mai mult să descopere că sunt suflete-pereche. Însă, fiindcă amândoi au avut parte de magia noastră, şi-au recunoscut destinul aproape instantaneu.

— Am impresia că ai intervenit în aşa-numitul lor destin, spuse Ranulph cu un sarcasm greu.

— Am fost doar un instrument al destinului, un mod de a-i aduce laolaltă. Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce-i priveşte.

Făcu un gest, şi o nouă imagine apăru pe suprafaţa iazului. Lord Townley şi Lady Wheaton şedeau tot pe o sofa, însă ceea ce făceau nu era nici pe departe atât de inocent ca un sărut. Privirea lui Ranulph se intensifică, interesată la vederea fustelor mototolite şi a mişcărilor pasionale, însă, până să apuce să vadă mai bine, Kamana făcu imaginea să dispară.

— Lord Townley nu a cerut nimic pentru sine, dar m-am gândit să-l fac să-şi îndeplinească mai repede dorinţa secretă a inimii lui, îl

lămuri Kamana. Ajutorul meu nu a fost esenţial. Doar l-am ajutat să-şi recunoască mai curând destinul.

Exotică şi frumoasă, Kamana se uită la Ranulph cu ochii ei oblici care văzuseră misterele unei jumătăţi a lumii. Era atât de ispititoare, încât fu cât pe ce să întindă mâna pentru a o trage către sine. În loc de asta, se retrase încruntându-se.

— Te-ai dus la Londra pentru a spiona.

Ea rânji.

— Chiar aşa am făcut.

Apăru o licărire de lumină, iar zâna fu înlocuită de o mare pisică neagră, cu o blană lungă, mătăsoasă şi ochi aurii având aceeaşi nuanţă ca ai Kamanei. Torcând, animalul se frecă de gleznele lui, ca o invitaţie senzuală.

El nu putu să nu zâmbească. Ridicând pisica în braţe, spuse:

— Te pricepi de minune să-ţi schimbi înfăţişarea.

Încă torcând, se cuibări în braţele lui. Ranulph îi mângâie blana moale de pe burtă, gândindu-se că o pisică putea fi un companion tăcut în singuraticele nopţi de iarnă.

Brusc, Kamana reveni la înfăţişarea ei, iar el se pomeni că ţine în braţe o superbă femeie pe jumătate goală. Avea o căldură însufleţită şi mirosea a unul dintre acele rare parfumuri din Arabia, iar mâna lui se afla pe unul dintre sânii ei plini, acoperiţi de ţesătura de mătase. Cu voce răguşită, ea spuse:

— Schimbarea înfăţişării nu este singurul lucru la care mă pricep de minune.

Mâna îi alunecă în jos pe trupul lui, excitându-l cu o uşurinţă indecentă. Furios că îl manipula cu atâta inteligenţă, o lăsă să cadă de parcă ar fi fost un buştean încins. În vreme ce ea făcu o acrobatică răsucire care îi permise să aterizeze în picioare, el se răsti:

— Ai zis că, din punct de vedere carnal, sunt mai nepriceput decât cei din lumea ta. De ce ai vrea să faci sex cu o fiinţă atât de neîndemânatică?

— Sexul înseamnă mai mult decât tehnică. Ochii ei străluciră plini de păcat. Eşti suficient de arogant deja. N-am vrut să-ţi alimentez vanitatea spunând că n-am avut niciodată parte de o asemenea pasiune sau de o asemenea satisfacţie.

— Dar *de ce*? O prinse de umeri, ţintuind-o locului, astfel încât ea se văzu nevoită să se uite la el. De ce eu? De ce ai riscat primejdiile unei călătorii cale de-o jumătate de lume pentru a deveni consoarta unui străin?

Ea rămase absolut nemişcată, cu privirea aţintită în ochii lui.

— Pentru că tu eşti cine eşti şi eşti ceea ce eşti, Ranulph, rosti ea încet. Cei din partea mea de lume se cuplează adesea, însă rareori se îndrăgostesc. Puţini dintre cei de pe Tărâmul Zânelor îşi doresc o

legătură de genul celeia pe care tu ai vrut s-o ai cu Leah. Îşi ridică mâna spre chipul lui, iar degetele ei erau uşoare ca fulgul. Ai greşit în alegerea partenerei, însă ai recunoscut adevărul din inima ta. Ai o rară capacitate de a iubi, Ranulph, cu toate că acesta este un cuvânt pe care cei de pe Tărâmul Zânelor nu-l folosesc niciodată. Kamana închise ochii preţ de un moment. Când îi deschise din nou, îi permise să vadă în sufletul ei disperarea şi dorul pe care le ascunsese în spatele tachinăriilor. Voiam dragostea, dar n-o puteam găsi pe meleagurile mele. La fel ca tine, am fost o singuratică, tânjind după adevărata mea pereche. În cele din urmă, am păşit pe uşa ce dădea spre lumea viselor pentru a afla dacă o asemenea fiinţă exista măcar. Măreaţa Mamă mi-a oferit viziunea unui extraordinar şi blond lord al zânelor care trăia într-un loc foarte îndepărtat. Atunci am ştiut că perechea mea adevărată exista, cu toate că găsirea ta presupunea să-mi risc viaţa. Dar, dacă reuşeam, firele argintii ale destinelor noastre aveau să se împletească şi să devină unul pentru totdeauna. Ochii ei îi cercetară pe ai lui, nesiguranţa şi speranţa citindu-se în adâncimile aurii. Din clipa în care ne-am întâlnit prima oară, mi s-a părut că te recunosc. Am greşit? Am… am permis dorului meu să-mi distorsioneze viziunea?

În străfundurile ochilor ei, văzu un sfârşit al singurătăţii, o dorinţă de comuniune aidoma celei pe care o simţea el. Nu întâlnise niciodată o asemenea dorinţă de dragoste la cei de pe meleagurile lui şi nici nu crezuse că exista în altă parte decât la oameni. Acesta era motivul pentru care devenise obsedat de Leah – deoarece îşi dăduse seama că acea copilă muritoare avea o imensă capacitate de a iubi.

Minunându-se şi cu profundă umilinţă, recunoscu cât de rar şi de preţios era darul pe care i-l oferea Kamana. Compania ei. Pasiunea. O iubire pentru eternitate. După asta tânjise el, după această strălucitoare fiinţă dintr-un loc îndepărtat, care îi cunoştea forma spiritului şi avea să-l întregească acum cu al ei.

Cu vocea înecată, spuse:

— Nu, Kamana. Nu ai greşit.

Apoi, cuprins de bucurie, Ranulph o trase în braţele sale şi cedă în faţa destinului său.

*

Şi cu toţii trăiră fericiţi de-atunci înainte.

În general, ca scriitor, ai o viaţă nemaipomenită, îţi stabileşti propriul program, porţi haine pe care majoritatea oamenilor le-ar transforma în cârpe pentru spălat maşina, iar când eşti surprins privind pe fereastră, poţi pretinde, pe bună dreptate, că munceşti.

Totuşi, a scrie este, de asemenea, cea mai dificilă muncă pe care am făcut-o vreodată, motiv pentru care, atunci când am fost invitată ca împreună cu trei prietene să scriem o antologie cu zâne, am scos un suspin de cea mai pură plăcere. De la bun început a fost clar că acest proiect avea să fie *distractiv*.

Şi aşa a şi fost. Copil fiind, îmi plăcea să citesc poveşti cu zâne, mituri şi legende, iar mai târziu, am absolvit Facultatea de Litere, Secţia science-fiction şi fantasy. Totuşi, scrierile mele au avut tendinţa de a menţine cel puţin o minimă legătură cu realitatea, ceea ce a făcut să fie foarte stimulativă dezbaterea cu trei autoare minunate şi deosebite ale subtilelor aspecte privind relaţiile dintre zâne şi muritori. Fiecare viaţă are nevoie de puţină magie. Sper să vă placă lectura acestei poveşti cu zâne la fel demult cum mie mi-a făcut plăcere s-o scriu.

Mary Jo Putney

Observații

[←1] În limba engleză, în original, „Vorbitor despre Dragoste” (n.tr.)

[←2]

În limba engleză, în original, „Balamuc“ (n.tr.)

[←3]

În limba engleză, în original, „Umbră“ (n.tr.)